

küçük eller güçlü kalem
İZMİR İL MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

Telefon : 0232 324 34 06 - **Faks:** (232) 324 3407
Web Adresi : <https://erensahineronatortaokulu.meb.k12.tr>
Adres : 6528 sk. No. 1 Yalı Mh. Karşıyaka/İZMİR

EREN ŞAHİN ERONAT ORTAOKULU
KARŞIYAKA/İZMİR

MAVİ ESİNTİ

küçük eller güçlü kalem
İZMİR İL MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

Eren Şahin Eronat
Ortaokulu

"Sözlük Üzgünlüğü"

MAVİ ESİNTİ

küçük eller güçlü kalemle

İZMİR İL MİLLİ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

PROJE KURULU BAŞKANI

Resul ÖZDEMİR

PROJE KOORDİNATÖRÜ

Nuriye BOZDEMİR

PROJE YAYIN KURULU

Sultan Nagiahn NEYDİM

Çelebi ALAN

Mucip VERGİLİ

Ece Ayça UZUN

GRAFİK TASARIM

Mustafa ARGUN

Katkı Sunanlar

Türkçe Öğretmenlerimiz: Fatih Kemal UYAR, Berna GÖMEÇ, Pınar ÇİFTYÜREK, Ebru KUZEY, Fatma COŞKUN, Sevim MEYAN, Mevlüt YAMAN

Görsel Sanatlar Öğretmenlerimiz: Emine ARIKAN, Ayfer ÖZBEK

Projeye destek veren öğretmenlerimize teşekkür ederiz.

“

Bu kitap, Eren Şahin Eronat Ortaokulu öğrencilerinin, İzmir İl Millî Eğitim Müdürlüğü tarafından başlatılan “Küçük Eller Güçlü Kalemler” projesi kapsamında, küçük kalplerindeki yazma tutukusu ile ortaya koydukları hikaye ve şiirlerden oluşmaktadır.

”

Yayın Kurulu

“

“Küçük hanımlar, Küçük beyler! Sizler hepiniz geleceğin bir gülü, yıldızı ve ikbal ışığısınız. Memleketi asıl ışığa boğacak olan sizsiniz. Kendinizin ne kadar önemli, değerli olduğunuzu düşünerek ona göre çalışınız. Sizlerden çok şey bekliyoruz.”

H. Atatürk

”

küçük eller güçlü kalemler
İZMİR MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

“Sözlük Özgürlüktür.”

**Eren Şahin Eronat
Ortaokulu**

Resul ÖZDEMİR
OKUL MÜDÜRÜ

Sevgili öğrencilerim;

Teknolojinin hızla geliştiğı sosyal medyanın aktif bir şekilde hayatımıza girdiğı çağımızda her birimiz değişimden bir şekilde etkileniyoruz. Özellikle sizin yaşınızdaki gençlerin ekran başında geçirdikleri süreler her geçen gün artarak devam etmektedir. Dolayısıyla günümüzde sanat, edebiyat, spor, müzik gibi etkinliklerde geçirilen zamanın önemi artmış ve çok kıymetli hale gelmiştir.

Okulumuzda Türkçe öğretmenlerimizin rehberliğinde öğrencilerimiz duygu ve düşüncelerini yazıya döktüler. Genç kalemlerimizin yazarlık alanında attıkları bu ilk ve büyük adımdan dolayı kendilerini tebrik ediyor, bundan sonraki zamanlarda kalemi bırakmadan yazmaya devam etmelerini ve arkadaşlarına örnek olmalarını diliyorum.

Kitabımızın hazırlanmasında emeğı geçen idareci ve öğretmen arkadaşlarıma, İl Milli Eğitim Müdürlüğümüzde **"Küçük Eller Güçlü Kalemler Projesi"**ni hayata geçiren herkese teşekkür eder, bu güzel çalışmanın diğer yıllarda da devam etmesini temenni ederim.

İÇİNDEKİLER

GÜNEŞ YILDIZ AY -----	14
Zeynep ÜNAL-5/C	
KAYIP GÜNEŞ -----	16
Helin TALAY-5/C	
UYKU SÜRECİ -----	18
Helin TALAY-5/C	
IŞIK SAÇTI GÖZLERİN ATAM -----	20
Derin Su BAYKUŞ-5/E	
BİR BİLİM İNSANI -----	22
Merve GÜNDOĞDU-5/E	
DÜŞLER DİYARI -----	24
Kaan Eymen DİNLER-5/F	
BAŞARININ SIRRI -----	31
Derin Su ÖKSÜZ-5/G	
BULUTLARIN ÜSTÜNDE BİR PORTAKAL AĞACI -----	36
Yağmur GÜRDUMAN-5/G	
GİZEMLİ KUŞ TÜYÜ -----	42
Ada ÖZSEL-5/G	
KÖTÜ KRAL İYİ KRAL -----	47
Ada Zeynep AKYOL-5/G	
BULAŞICI BAĞIMLILIK -----	51
Beren TEZCAN-5/G	
LİMON AĞACI -----	53
Ada TELENGİL-5/H	
DOĞUM GÜNÜ -----	58
Damla AKTAŞ-6/A	
ANNEM -----	63
Melike TUNÇ-6/A	
HAZİNEYE YOLCULUK -----	66
Nehir DURUKAN-6/A	
PENGÜENLER VE KUTUP AYISI -----	77
Cemre Deniz KOÇ-6/A	

SOKAKTAKİ CANLAR -----	79
Hayat ARAS-6/B	
ANLAMAK -----	84
Esin ÖZKAN-6/B	
BEN VE ARKADAŞIM -----	93
Zeynep Ela KOCAKIRAN 6/A	
UYUYUNCA YORULAN ÇOCUK -----	97
Ayşenur UZUN-6/E	
BENCİL FINDIK -----	103
Dilvin ŞENGÜL-6/G	
KİRPİ İÇİN KAR -----	107
Damla KARAGÖZ-6/G	
BİR KÜÇÜK KIZIN ÖYKÜSÜ -----	113
Ada Elif GÜZEL-7/H	
ÖZLEM -----	117
Dilan YUDUM-8/A	
KAHRAMAN ASKER -----	119
Zeynep Nisa IŞIK-8/A	
UMUT KIVILCIMI -----	121
Zeynep Nisa IŞIK-8/A	
AŞIKLAR KÖPRÜSÜ -----	123
Dilan YUDUM-8/A	
GÜVEN -----	128
Zeynep Nisa IŞIK-8/A	
YARA(R)LI YÜZ -----	134
Zeynep NİSA-8/A	
İNSANLIK -----	137
Kalben İNAK-8/H	
HANGİSİ DAHA ÇOK ACITIYOR? -----	140
Kalben İNAK-8/H	
KARANLIK -----	143
Kalben İNAK-8/H	

GÜNEŞ YILDIZ AY

Benim adım GÜNEŞ.
Şeklim küre ile eş.
Gündüz açık havada,
Gözlüksüz asla bakma bana.

Benim adım YILDIZ.
Biz pırıl pırılız.
Güneş kadar olmaz ama,
Veririz doğaya ışık.

Benim adım AY.
Şeklim bazen hilal, bazen dolunay.
Kendi ışığım olmasa da,
Güneşten alırım doya doya.

GÜNEŞ YILDIZ AY

RESİMLEYEN: Aslı GİRĞİN-5-G

KAYIP GÜNEŞ

Güneş yolunu kaybetmiş,
Dünya karanlık kalmış.
Ay onu arasa da,
Bir türlü bulamamış.

Güneş yolunu ararken,
Yıldızlara rastlamış.
Sormuş evinin yolunu,
Sonunda eve varmış.

KAYIP GÜNEŞ

UYKU SÜRECİ

Kapandı gözlerim,
Başladı uyku süreci.
Hoş geldin dedi rüyalarım,
Hoş buldum dedim tabi.

Gezdim rüyalarımda teker teker,
Çok güzel ağırladılar beni.
Sabah olunca son buldu,
Ne güzeldi uyku süreci.

UYKU SÜRECİ

RESİMLEYEN: Ali Efe ERBEYİ-6-A

İŞIK SAÇTI GÖZLERİN ATAM

Gök şimşek çaktı,
Savaştı dedelerimiz,
Çekti çıkardı aydınlığa şehitlerimiz.

Atam;
Ülkem için kurdun meclisi,
Tarlalar açiverdi gelinciklerini.

Ne mutlu Atam,
Bize armağan ettin,
23 Nisan Çocuk Bayramımızı.

Çektin çıkardın aydınlığa,
Işık saçtı gözlerin vatanıma .
Seninle aydınlandı,
Karanlık gecelerimiz.

İŞİK SAÇTI GÖZLERİM ATAM

RESİMLEYEN: Ada ÖZSEL-5-G

BİR BİLİM İNSANI

Kararlıdır o her zaman,
Vazgeçmez hiçbir zaman
Meraktır düşüncesi,
Sorudur onun sesi.

Tarafsızdır onun adı,
Kararsızlıktır onun düşmanı.
Cevabıdır deney,
Sorusudur onun "Kim?" ve "Ney?"

Arkadaşıdır onun çabası,
Ödüllerde cabası.

RESİMLEYEN: Nehir DURUKAN-6-A

DÜŞLER DİYARI

Merhaba ben Atlas. Bugün benim doğum günüm. 11 yaşına giriyorum. Bugün en yakın arkadaşım Aziz'le bütün günümü geçirmeye çalışacağım çünkü annesi Aziz'in hep ders çalışmasını ister ve hiç dışarıda boşa zaman geçirmesini istemez. Bizim için anlamsız olsa da anne olması ve çocuğunun yüksek not almasını istemesi sebebiyle onu anlamaya çalışıyorduk fakat bugün özel bir gündü ve bunu kullanmalıydık. Bütün gün gezip dolaşmak için daha iyi bir bahane olamazdı.

Aziz adına izin almak için evlerine ulaşip kapıyı çaldığımda bütün huysuzluğuyla annesi ve Gizem abla kapıda belirdi. Heyecanla "Aziz'le oynayabilir miyiz?" diye sormuş, bulundum. Merhaba demek aklıma bile gelmemişti. Hemen arkadaşımı alıp uzaklaşmak istiyordum. Beklenen cevap gecikmeden geldi tabii "Hayır olmaz. Aziz ders çalışacak!" tam umudumu kaybetmişken içeriden yanımıza doğru gelen Ekrem abiyi gördüm. Elinde, üzerinde "Yılın Babası" yazan kahve bardağıyla yanımızdaydı işte. Sanki kurtarıcı gibiydi o esnada. "Merhaba Atlas, hoş geldin. Doğum günün kutlu olsun" diyerek beni karşıladı. O esnada şaşkın-

lıkla ve mahcubiyetle Gizem abla da yeni yaşımı kutladı ve mutfakta işleri olduğunu bahane edip yanıımızdan ayrıldı. Fırsat bu fırsat diyerek Ekrem abiden Aziz adına izin istedim ve izni kopardım. Çok sevinmiştim. Hemen Aziz'le kendimizi sokağa attık.

İlk işimiz arka mahalledeki o terk edilmiş, eskimiş, dökük eve gitmek oldu. Bu ev bize hep esrarengiz gelmişti. Aynı zamanda sanki içeride araştırılacak çok şey var gibiydi. İçeri girdiğinizde sizi kötü bir koku ve tozlu eşyalar, kir, pas karşılıyordu. Bu kadar pisliğin içinde garip eşyalar, objeler de bir o kadar ilginçti. Fakat Aziz ve benim en çok ilgimizi çeken hep o mavi kapaklı dolap olmuştu. O kadar yıkıntının içinde sanki daha dün oraya konmuş gibi yeni duruyordu. Hayretler içinde dolaba bakarken kendimizi saklanırken bulduk ve saklambaç oynamak daha keyifli geldi. Aziz ebeyken ben dolabın içine saklandım. Dolabın öyle güzel kokusu vardı ki o evin kötü kokularını sanki hiç içine almamış, kendini korumak için çabalamış ve başarmış gibiydi. Ben bunları düşünürken Aziz saymasını bitirip "...57, 58, 59, 60. Önüm arkam sobe!" dediği anda bir sarsıntıyla beraber dolabın kapısı aralandı ve içeriye çok parlak beyaz bir ışık sızdı. Korkmadım dersem yalan söylemiş olurum. Fakat merakım da korkumu yendi dersem daha doğru olur. Aralanmış dolap kapısını ardına kadar yavaşça, merakla, tedirginlikle açtığımda sanki nine ve dedelerin anlattığı cennet gibi bir yerdeydim. Her yerde uçuşan bulutlar, o bulutların üzerinde parıldayan yeşil, adını bilmediğim varlıklar vardı. Her yer ılıman, güzel kokulu, tertemiz, düzenli, ısıllı ısıldı.

Sanki burada bahar güneşi hiç batmıyor da çiçekler hiç solmuyordu. O bulutlardan birinin üzerindeki yeşil varlık yanıma geldi ve benimle tanıştı.

"Merhaba ben Yeşil Alvin. Bana kısaca Alvin diyebilirsin."

"Senin adın nedir?"

Bense şaşkınlık ve şok olmuş halde kekeleyerek "AAAA-TTT-LA-SSS" diyebildim.

"Buranın adı Düşler Diyarı, Atlas. Bu Miko. O bir bulut. Burada gezerken bulutlarla hareket ediyoruz. İstersen seninle etrafı gezebiliriz." dedi ve Miko'nun üstüne aldı beni. Düşler Diyarı'nı gezerken Alvin bana burayı anlatmaya devam ediyordu.

"Pötret'ler yani bizim ırkımız insanların rüyalarına gireriz, onlara güzel rüyalar gördürürüz. Her insanın bir pötreti vardır. Ben de senin pötretinim. Senin rüyalarını güzelleştiren benim." diye anlatırken Alvin aklıma son zamanlarda sürekli kabuslar gören Aziz geldi. Sormadan edemedim.

"Peki Aziz neden güzel rüya göremiyor? Son zamanlarda hep kabus görüyor." dedim.

"Bu soruna ancak Aziz'in pötreti cevap verebilir. İstersen gidip ona soralım." dedi ve Miko'yla yola koyulduk. Oraya vardığımızda Aziz'in pötreti yorgun düşmüş bir hâlde fakat yine de sanki sıranın kendine gelmesini bekliyormuş gibi sabırsızlıkla olduğu yerde dönüp duruyordu.

"Merhaba. Ben Atlas, Aziz'in en yakın arkadaşım. Son zamanlarda Aziz sürekli kabus görüyor ve onun adına endişeliyim." dedim.

"Maalesef biliyorum ve düzeltmek için kabuslarıyla savaşıırken kılıcım kırıldı. Tamir olup da tekrar onun rüyalarına girebilmek için bir ay beklemem gerekiyordu. Son bir haftam kaldı." Ne ben ne Aziz bir hafta daha kabus görmesini istemezdik. O kabuslarını anlattıkça beni korkutuyorken kim bilir kendi görürken neler yaşıyordu. Aziz adına üzül-müştüm. Ben bunları düşünürken Alvin yüzümdeki üzgün ifadeyi görmüş olmalı ki bana bir teklifte bulundu.

"Görüyorum ki arkadaşın adına üzülü-yordun. Seni çok iyi anlıyorum. Bir ay daha buna katlanmamanın bir yolu var aslında ama nasıl desem ki..." "Benimle paylaş lütfen Alvin gerçekten bir yolu varsa bunu düzeltmek için her riski göze alabilirim."

"Mavi dolabı kullanarak Düşler Diyarı'na geçiş yapıp Aziz'in rüyalarının pötrei sen olabilirsin. Fakat bunun bazı riskleri var. Buradan hiç dönemeyebilirsin. Çıkış yolunu bulamazsan sen de düşler diyarının bir pötrei olarak kalan hayatını burada, arkadaşlarından ve aileden ayrı geçirmek zorunda kalabilirsin." Karar vermesi çok zor olsa da bunu Aziz için yapmalıydım. Düşler Diyarı ve dünya zamanı farklıydı. Burada geçen bir gün bizim dünya zamanında bir dakikaydı. Demek ki Aziz'i kabuslarından kurtarmak gerçek zamanda bana eğer dönebilirimsem 7 dakikalık süre olacaktı.

"Ben bu riski alacağım. Beni geçici olarak arkadaşımın rüyalarına girmem için dönüştürebilirsiniz." dedim Alvin'e. Düşler Diyarı'nın merkezine doğru yol aldık. Burada gerekli

testleri ve dönüşümleri tamamladıktan sonra yedi gün boyunca Aziz'in tüm kabuslarını kovdum.

Yedinci günün sonunda arkadaşımın kendi pöretine görevi devrederek Alvin ile beraber geri dönüşüm için yola koyulduk. İşte asıl macera başlamıştı. Nasıl geri dönecektim? Buraya nasıl geldiğimi bile bilmiyordum. Bilinçli olarak yaptığım hiçbir şey yoktu. Dolaba girmiştım ve kendimi burada bulmuştum. Düşünüp dururken birden "Buldum!" diye bağırış olmalıyım ki Alvin yanımda korkudan zıpladı.

"Ne oldu? İyi misin Atlas? Ne buldun?"

"Nasıl döneceğimi buldum." dedim sevinçle.

"Anlatsana Atlas ne duruyorsun?"

"Buraya o mavi dolaptan geçerek geldim. Fakat ne yaptığımı nasıl yaptığımı bilmiyorum. Sanırım Aziz ile enerjimiz bir köprü kurdu burada. Saklambaç oynuyorduk o ebeydi ve saymasını bitirip "...57, 58, 59, 60" dediğinde bir sarsıntıyla kapak aralandı ve buradaydım. Bu sefer ben dolabın içinde 60'a kadar sayıp sarsıntı oluştursa bu sefer tersine hareket etmiş olurum. Kapak açılır ve Aziz'i karşımda bulurum."

"Bu çok mantıklı Atlas, denemeye değer!"

Mavi dolaba ulaştığımızda aynen konuştuğumuz gibi dolabın içinde atmışa kadar saydım ve sadece benim hissettiğim büyük bir sarsıntıyla o yıkık evdeydim. Kapak açılmış Aziz karşımda ve sobe sobe diyerek duvara koşar hâlde dönmüştüm.

Yaşamış olduğum bu macera bana günlere mal olmuşken Aziz'in "Atlas nasıl saklandın o dolaba? Defalarca baktım ama bulamadım 7 dakikadır seni arıyorum ve sanki hiç bakmamışım gibi yine dolaptan çıktın. Şaka mısın ya?" deyip gülmesi ve o saflığı karşısında sessiz kalmayı tercih ettim. Eve dönerken "Atlas! Biliyor musun seninle orada saklam-baç oynarken seni aradığım o 7 dakika boyunca sanki uzun zamandır gördüğüm tüm kabusları unuttum. O kadar iyi geldi ki seninle dışarıda zaman geçirmek. Arkadaşın olduğum ve beni evden dışarıya çıkarmak için doğum gününü bahane edip bizimkileri ikna ettiğin için çok şanslıyım."

"Bir gün sana Düşler Diyarı'nı anlatacağım Aziz. O zaman anlayacaksın neler olduğunu." dedim içimden ve sadece arkadaşımın bu sözlerine tebessümle karşılık verebildim.

Devam edecek....

BAŞARININ SIRRI

Merve, sabah annesinin “Merve, hadi kalk tatlım, okula geç kalma.” diyen sesiyle uyandı. Ancak kendisini bir türlü yataktan kalkabilecek gibi hissetmiyordu. Hala çok uykusu vardı. Annesi birkaç kez daha seslendikten sonra zorla da olsa yataktan kalkabildi. Elini, yüzünü yıkadı. Dişlerini fırçaladı. Hazırlandı, kahvaltısını yaptı ve servisine binmek üzere evden çıktı.

Sonra yine birinin “Merveeee, hadi kalk geldik.” diye seslendiğini duydu. Gözlerini açtı, etrafına bakındı. Serviste uyuyakalmıştı. Toparlandı ve aceleyle servisten inip sınıfa doğru yürüdü.

İlk derse girmeden önce en yakın arkadaşı Aysima yanına geldi.

- Günaydın Merve, nasılsın?
- İyiyim, ama pek keyfim yok. Sen nasılsın?
- Aa, neden?
- Bilmiyorum, uykum var sanırım. Gece biraz geç yattım.
- Anladım, öğretmen geliyor ben yerime geçiyorum.
- Tamam canım, teneffüste görüşürüz.
- Görüşürüz.

Aysima yerine geçtikten sonra öğretmenleri Zeynep Hanım sınıfa girdi. Tüm çocuklara “günaydın” dedi, iyi haftalar diledi ve daha sonra dersi anlatmaya başladı.

Zeynep Hanım dersi anlatmaya başladıktan bir süre sonra Merve’nin bugün biraz halsiz görüldüğünü fark ederek;

- “Merveciğim iyi misin?” diye sordu.

- "İyiym öğretmenim. Sadece gece biraz geç yattım o yüzden uykum var sanırım." diye cevapladı Merve.

Zeynep Hanım daha sonra yerinden kalktı ve öğrencilere seslendi:

"Çocuklar, akşamları geç saatte yatmamalısınız. Büyümek, gelişmek ve sağlıklı olmak için en geç 22.30'da uyumuş olmanız gerekiyor. Vücudunuzun ihtiyacı olan kadar uyku uyumazsanız hastalıklara açık hâle gelirsiniz. O yüzden lütfen akşamları yatma saatlerinize dikkat edin." dedi ve dersi anlatmaya devam etti.

Zeynep Hanım, dersin sonunda ise çocuklara onları heyecanlandıran bir ödev verdi. Sınıftaki tüm çocuklar, büyüdüklerinde hangi mesleği yapmak istediğini düşünecek ve ertesi gün öğretmenlerine nedenleriyle beraber anlatacaktı. Merve, daha önce de ileride hangi mesleği yapmak istediğini düşünmüş ama henüz bir karara varamamıştı. Akşam yemeği boyunca bunu düşünmeye devam etti. Annesi Aslı Hanım Merve'nin sessizliğini görüp merak etti.

- "Merveciğim ne düşünüyorsun böyle kara kara?"

- "Anneciğim, öğretmenimiz bir ödev verdi. Yarına kadar ileride hangi mesleği yapmak istediğimizi düşünmemizi ve yarın anlatmamızı istedi."

- "Senin hangi mesleği yapmak istediğin ile ilgili bu kadar çok düşünüyor olmana şaşırdım."

- "Neden anne?"

- "Dansı bu kadar çok sevdiğin ve çok iyi dans ettiğin için, dansçı olmak istediğini düşünüyordum."

- "Evet anne dans etmeyi çok seviyorum. Ama arkadaşlarım iyi bir dansçı olmanın, başarılı olup para kazanabilmenin çok zor olduğunu söylüyor."

- "Sakın böyle düşünme. Eğer bir şeyi çok istiyorsan ve istediğin şey için gerçekten emek veriyorsan hiçbir şey imkânsız değil Merveciğim."

Merve uykuya dalmadan önce de annesinin söylediklerini uzun uzun düşündü. Evet, annesi haklıydı, kararını vermişti. Ertesi gün hevesle ve erkenden uyandı Merve. Hazırlanıp okula gitti. Ders başlamış, Zeynep Hanım ödevlerle ilgili soruları sormaya başlamıştı. Merve sabırsızlıkla sıranın ona gelmesini bekliyordu. Zeynep Hanım birkaç kişiye söz verdikten sonra sıra Merve'ye geldi.

- "Evet Merveciğim. Düşünüp karar verdin mi bakalım? İleride hangi mesleği yapmak istiyorsun?"

- "Evet öğretmenim düşündüm ve kararımı verdim. Ben büyüyünce iyi bir dansçı olacağım. Dans stüdyosu açacağım. Öğrencilerime de iyi bir dansçı olmaları için ders vereceğim."

- "Harika. Peki neden böyle bir meslek tercih etmeye karar verdin?"

- "Çünkü 4 yaşından beri dans kursuna gidiyorum. Dans etmeyi çok seviyorum ve hiç sıkılmadan yapıyorum. Ailemin ve öğretmenlerimin söylediğine göre de iyi dans ediyorum."

- "Çok güzel Merveciğim. Umarım ileride çok başarılı bir dansçı olursun. Şimdi yerine oturabilirsin."

Merve daha yerine oturmadan sınıf arkadaşlarının gülme sesleri yükselmeye başladı. Çocuklar Merve'nin seçtiği meslekle dalga geçiyorlardı.

- "Böyle meslek mi olur?"

- "Dansçı olacakmış, çok komik."

- "Kesin çok kötü dans ediyordur."

Merve bu sözleri duyunca çok üzüldü. Zeynep Hanım "Çocuklar sessiz olun." diyerek çocukları susturdu ve diğer arkadaşına söz verdi. Teneffüs zili çalınca Aysima yerinden kalkıp hemen Merve'nin yanına geldi.

- Sakın üzülme Merve. Sen onları dinleme. Ben senin çok iyi bir dansçı olabileceğine inanıyorum. Sana güveniyorum. "Ben yapamam" cümlesini hayatından çıkar ve lütfen sen de kendine güven. Aysima'nın söylediği sözler Merve'yi çok etkiledi. "Ben yapamam" cümlesini hayatından çıkar demişti arkadaşı. Ne kadar da önemli bir şey gibi geliyordu kulağa. Kendine söz verdi Merve. Ne zaman bir sorun yaşasa bu sözler aklına gelecekti artık. Merve bu sözler sayesinde kendine güvenmeyi öğrendi. Yaşamı boyunca Aysima'nın ona verdiği desteği ve söylediği sözü hiç unutmadı. Hiçbir zaman "Ben yapamam." demedi.

Aynı zamanda çok çalıştı ve istediğine ulaştı Merve. Yıllar sonra bir dans stüdyosu açtı ve ülkenin en başarılı dansçılarından biri oldu. Hep kendine güvenmeye devam etti. Aklına geldikçe hep gülümsedi Merve. Çünkü biliyordu; Başarısının en önemli sırrı, yıllar önce arkadaşının kulağına fısıldadığı ve hiç unutmadığı o sözdü...

BAŞARININ SIRRI

RESİMLEYEN: Duru ÖZDALGIÇLAR 5/B

BULUTLARIN ÜSTÜNDE BİR PORTAKAL AĞACI

Bahse girerim çevremdeki kızların neredeyse hepsi pembe beden hoşlanıyor. Ama ben hoşlanmıyorum. Nedenini merak ettiniz mi ? Peki ya hiç görmediğimi söyleseydim ?

Evet hayatımda hiç pembe renkli herhangi bir şey görmedim. Hatta, doğduğumdan beri hiçbir renk görmedim ve herhangi bir şeyde görmedim.

Okula nasıl gittiğimi sorarsanız, iki tane köpeğim var. İsimleri de Miço ve Asil. Miço altı yaşında, Asil ise henüz dört aylık. Asil Miço'nun yavrusu. Ben okula giderken bana yardımcı oluyorlar, beni tehlikelere karşı uyarıyorlar.

Bu arada ismim Menekşe ve size birkaç hafta önce yaşadığım garip bir olayı anlatmak istiyorum. 5. sınıfın sonlarıydı, okulun bitmesine bir hafta kalmıştı ve okula sadece üç kişi gelmişti. Ben, Çınar ve Kılıncım.

Kılıncım ile kol kola girmiş, köpeklerimi gezdiriyorduk. Sonra, Miço ve Asil bir anda durup okulun bahçesindeki portakal ağacına havlamaya başladı. Sanki ağaç canlıymış da Asil ile Miço'yu çağırıyormuş gibi. Ama sanki bir şeye özlem duyuyormuş gibi çıktı sesleri. Ben de öylece duramazdım

bir şey yapmalıydım Asil ve Miço'nun tasmaından tutup bir banka sürükledim ve oturdum. Kıvılcım boğazının kurduğunu bu yüzden gidip kendine su alacağını söyleyip kantine gitti. Tasmayı hâlâ sıkı sıkı tutuyordum, bir anda başım daha önce hiç ağrımadığı kadar çok ağrıdı. Nabzım çok yükseldi o kadar yükseldi ki o an başımı tuttuğum için tasmayı bırakmak zorunda kalmıştım. Hâlâ yaptığım şeye pişmanım çünkü Asil ile Miço kaçmıştı.

Uyandığımda bir yerde yatıyordum nerede olduğumu sordum, bana tanıdık bir ses "Revirdesin" dedi. Ben de sessizliği bozmamak için sustum. Biraz sesi mutsuzdu acaba neden mutsuzdu? Sonra o sesin Kıvılcım'a ait olduğunu anladım ve uzun bir sessizlikten sonra Kıvılcım'a neden burada olduğumuzu sordum ve o da bacağımın yara olduğunu bu yüzden hemşirenin bacağım için sargı bezi almaya gittiğini söyledi. Aslında benim tam sorduğum şey bu değildi. Kıvılcımın anlayabileceği gibi sordum. "Ben nasıl oldu da buraya geldim" dedim. Anladığını umuyordum. Çınar da oradaydı, beni o getirmiş zaten. Konuştuğunda onunda burada olduğunu anladım. Çınar utangaç bir sesle "Galiba senin sorunu Kıvılcım cevaplayacak" dedi. Ben şaşırmıştım. O da devam etti. "Benim 7. sınıflarla bir maçım vardı, antreman yapıyordum ve bir anda gözüme parlak bir şey takıldı. Dikkatli baktım ve onun bir bileklik olduğunu anladım sana doğru yürüdüm. Köpeklerini etrafta göremeyince endişelendim. Zaten dizin çok kötü kanıyordu, üstüne de baygındın. Ben de seni kucağıma aldım ve revire götürdüm. Sende uyandığına göre hoşça kal, 7. sınıflarla maçım var." dedi. Hemşire dizimi sardı ve Kıvılcım'la beraber

çıktık. Kıvılcım'a köpeklerimin nerede olduğunu sordum. O da "Köpeklerin galiba kaçmış Çınar'ın anlattığına göre. Revirde olmadığına göre kaçmış" dedi. O zaman o kadar üzüldüm o kadar üzüldüm ki anlatamam.

Eve geldiğimde annem "Okul nasıldı?" diye sordu. Ben de "Sıradan." dedim. Annemin keyfi yerindeydi ve annem de köpeklerimi çok sever. Annem "Köpeklerin nerede yoksa yine arkadaşlarına mı bıraktın?" dedi. Ben cevap veremeyince annem yavaş yavaş deliriyormuş gibi bağırmaya başladı ve bana da hayatımda ilk defa bu kadar kızdı. Odamı çıktım. Anneme bir şey diyemeyeceğim için sustum ve odamda bir süre ağladım.

Sabah oldu. Evde genelde en erken kalkan hep ben olurum ve bu gün de diğer günler gibi 6.30'da kalktım. Televizyonu açtım ve tabi köpeklerim olmayınca biraz zor oldu. Okulun başlamasına daha üç saat vardı. Ben de kanepeye uzanmış televizyonu dinliyor bir yandan da cips yiyordum. Bir anda kapı çaldı. İçime bir korku girdi. Zar zor kapının yerini buldum ve açtım. Kapıda kimse yoktu. Yere doğru eğilip yeri aradım ve bir kağıt parçası vardı. Elime aldım ve onu incelemeye başladım. Bu bir mektuptu ama nasıl okuyacaktım. Ben görmüyordum. En azından kağıt eskimi yenimi diye bakardım ama sonra ya anneme geldiyse diye düşündüm. Dayanamayarak mektubu açtım. Kağıt kabartmalıydı. Kimse bana göndermiş çünkü o kişi benim görmediğimi biliyor ve kağıtta kabartmalı bir şekilde "Menekşe'ye "yazıyor ve kalanında ise "Eğer köpeklerini tekrar görmek istiyorsan Kiraz Sokağının sonundaki kutunun içine gir. "yazıyordu.

Düşündüm. Ne zaman kağıdı daha çok ellemeye başladım ve buldum şöyle hissettim : "Eğer bu kağıt parçasını bugün aldıysan yarın istediğin saatte "ben mi yanlış hissettim orada "istediğin saatte" mi yazıyordu. Çok garipti ve saçmaydı ama ben meraklıyım. Bu yüzden gidecektim. Hazırlıklıydım her şeye karşı. Kıvılcımla gittik. Kiraz sokağındaydık. Ağır adımlarla yürüyorduk, kutunun içine Kıvılcım girmeyecekti. Çünkü o korkuyordu. İşte gelmiştik kutu, önümüzde duruyordu. İçine ayaklarımı uzattım sonrada içine girdim. Hiçbir farklılık hissetmiyordum bir anda gözlerim doldu köpeklerimi bir daha asla göremeyeceğimi sandım. Sonra tam kutudan çıkayım derken elim betona değilde çimene değdi çok şaşırmıştım. Sonra öldüm sandım çünkü beyaz bir ışık gördüm. Ama ölmemişim çünkü birkaç dakika sonra o bir ışık kaynağına yani güneşe dönüştü. Sonra etrafıma baktığımda görebiliyordum güneşi sadece hissetmekle kalmıyor onu görüyordum. Çimen, mavi gök yüzünü her şeyi bu çok çok çok çok güzel bir şeydi. Sonra bir anda her şeyi görmek istedim hem de her şeyi. Sonra mantara benzeyen insanların galiba mantarların bulutlara çıktığını gördüm ve bende çıktım. İleride kocaman bir portakal ağaç ev gördüm ve ona doğru koştum. Burası dünya olamayacak kadar güzel acaba neresi? diye düşündüm. Ağaç eve girdiğimde önümde kocaman bir şelale gördüm ve ona yaklaştım yaklaştım ve şelalenin ortasındaki bir odaya girdim. Odada dört tane köpek bir konu hakkında tartışıyordu ve kızıl bir köpek bana doğru yaklaşıp "Biz de senin hakkında konuşuyorduk Menekşe " dedi. İsimliğinde "Lori" yazıyordu beni onların oturduğu yere aldı. O köpeklerden iki tanesi benim köpeklerim Asil ve Miçoymdu. Ben

de kendimi tutamayıp onlara sarıldım ve dedim ki “sizi çok özledim lütfen bir daha gitmeyin” dedim. Miço üç kez daha gideceğiz ama bir daha gitmeyeceğiz dedi. Ben de kabul ettim. Miço’ya ben nasıl görebiliyorum, diye sordum. Miço da “dilediğimiz dilekten dolayı” dedi ve devam etti. “Biz her sene portakal ağacının sihri adına bir festival yaparız ve o festivalde portakal ağacı bize bir dilek verir ve o dileği tek tek herkes diler. Bu sene sıra bana gelmişti. Bende buraya geldiğinde sana görebilme gücü diledim” dedi. Ben de o gün neden başımın ağırıldığını sordum Lori, “Festival müziğinden dolayı senin başın ağrımış Menekşe” dedi. “Miço’ya eve gidebilir miyiz?” diye sordum. O da Asil’i aldı ve kutudan çıktık. Kutudan çıktığımızda bir saatten fazla zaman geçmişti ama Kıvılcım “Ne kadar az kaldın.” dedi. Ben çok şaşırmıştım köpeklerimi bulduğumu söyledim ve Miço ve Asilin tasmaını taktım. Beraber eve gittik ama hâla göremiyordum olsun köpeklerimle ben çok mutluydum.

İşte son hafta böyle geçti annem beni affetti. Köpeklerimle güzel bir uykuya daldık.

BULUTLARIN ÜSTÜNDE BİR PORTAKAL AĞACI

RESİMLEYEN: Yağmur GÜRDUMAN-5-G

GİZEMLİ KUŞ TÜYÜ

Ilık bir ilkbahar sabahı erken uyanan Defne,yüzünü yıkayıp saçını taradıktan hemen sonra odasındaki masaya oturdu. Resim yarışması için hazırladığı resmi incelemeye başladı. Ama resimde daha önce fark etmediği bir ayrıntıyı gördü. Defne'nin bitirmiş olduğu resimde daha önce yer almayan bir kuş tüyü çizimi yer alıyordu. Defne, şaşkınlıkla annesine seslendi.

- Anne, resmimdeki kuş tüyünü fark etmiş miydin? diye sordu.
- Annesi, "Kızım daha önce bu kuş tüyünü görmemiştim." dedi.

Defne, annesinin hazırlamış olduğu kahvaltı masasına oturdu ve kahvaltısını yaptı. Defne düşünceliydi. Kuş tüyü resim kağıdına nasıl gelmişti acaba? Çünkü kuş tüyü çizmediğine emindi. Annesine masayı toplamak için yardım ederken o resmi kendisinin çizmediğini ve çizimin kağıdına nasıl eklendiğini bilmediğini söyledi.

Annesi ile tüylerle ilgili araştırma yapmaya başladılar ama resimdeki tüyün hangi kuş türüne ait olduğunu bulamadılar. Defne, annesi, kardeşi Deniz evlerinin bahçesine gittiler. Bahçeyi, etrafı dikkatlice incelediler. Benzer tüy bahçede olabilir miydi acaba? Defne, okul arkadaşlarına telefon ederek yardımlarına ihtiyacı olduğunu söyledi. Defne'nin okul arkadaşları Beril, Ada, Zeynep, Ayaz da arkadaşlarına yardım etmek için geldi. Arkadaşları ile evin bahçesinde buluşan Defne, kuşlarla ilgili bir bilgiye ihtiyacı olduğunu anlattı. Ellerindeki resimle bahçeyi dikkatlice dolaşsalar da benzer bir tüy değil, bir kuş tüyü dahi bulamadılar. Bahçedeki masanın etrafında toplanarak ne yapacakları ile ilgili konuşmaya başladılar. Defne'nin annesi, Defne'nin okul arkadaşlarının annelerini arayıp onların iznini aldı. Daha sonra hep birlikte Sasalı Kuş Cenneti'ne doğru yola çıktılar.

Öncelikle Sasalı Kuş Müzesine doğru gittiler. Çocuklar müzede resimdeki kuş tüyünü bulmaya çalıştılar. Ama bulamadılar. Sasalı'ya kadar gelmişken pembe flamingoları görmeden gitmek olmazdı elbette. Hep birlikte flamingoları izlemenin tadını çıkardılar ve planlarının ikincisine geçtiler. Kuş tüyünü arayacakları bir diğer yer Sasalı Hayvanat Bahçesi'dir.

Sasalı Kuş Cenneti ile Sasalı Hayvanat Bahçesi birbirine çok yakın olduğundan kısa sürede Sasalı Hayvanat Bahçesi'ne vardılar. Hayvanat Bahçesi'ne giriş için ücretlerini ödediler ve gişelerden geçtiler. Zıplayarak, heyecanla kuşların yer aldığı camdan yapılmış alanın içine doğru ilerlediler. Kuş seslerini dinlemek çok keyifliydi. Farklı kuş seslerini duymak güzel bir deneyimdir ama bazı kuşların sesleri tam olarak çığlık gibidir. Küçük arkadaşlar ara ara şaşkınlıkla etraflarına da bakarlar. Anneleri görevliden yardım istemeye karar verdi ve kuş tüyünün resmini görevliye gösterdi. Görevli dikkatle resme baktı ve tüyün bir kuzgun kuşuna ait olduğunu söyledi. Çocuklar hep bir ağızdan "Kuzgun kuşu mu?" diyerek bağırdı. Defne'nin annesi görevliden kuzgun kuşu ile ilgili bilgi almak istedi. Görevli, kuzgun kuşunun karga ailesinin en zeki, en uzun yaşayanı olduğunu, çeşitli aletleri kullanabilme, sorun çözebilme ayrıca eşlerini etkilemek ve mutlu etmek için beğendiği süslü ya da parlak nesneleri yuvasına taşıyabilme, bunun yanında eski zamanlarda çeşitli efsanelere konu olan sihir yapabilme özelliği taşıdığına inanılan bir kuş türü olduğunu söyledi.

Kuzgun kuşu hikâyeler de ve filmlerde anlatılan çok da güzel olmayan bir kuştur. Bu kuşun tüyü neden Defne'nin resmindedir? Çocuklar Defne'nin annesine baktı. Acaba bu zeki kuş Defne'nin ilgisini çekmek için mi defterine not bırakmak istemişti? Hayvanat bahçesinden evlerine doğru dönerken kimse konuşmuyordu. Herkes bu gizemi çözmeye çalışıyordu.

Aniden Defne'nin aklına bir şey geldi. Birkaç gündür çatıdan bir tıkırtı geliyordu. Başta çok sorun etmese de dün Defne'yi uykudan bile uyandırmıştı. Tavan arasını kontrol etmek için durumu annesine anlatmaya karar verdi.

Eve varınca tavan arasını annesiyle beraber gezdiler. Burası dar, loş ve birazda tozlu bir yerdi. Defne'nin artık kullanmadığı oyuncakları ve babasının koleksiyon için topladığı deniz kabukları ve metal paralar vardı. Cam kavanozların içinde güzel görünüyordardı. Defne bunları incelerken aniden GARK! diye bir ses duydu. Sesi duyduğu tarafa doğru yürüdü vesaçak tarafında daha aydınlık olan bölümünde bir yuvaya rastladı. Siyah bir kuş ve üç yavrusu onlara bakıyordu. Defne,aradığı kuzgunu bulmuş olabilir miydi? Kuş defneyi görünce biraz kabırır boynundaki tüyleri dikleştirdi. Bunu gören Defne daha fazla yaklaşmadı. Uzaktan incelemeye devam etti. Saçaktaki boşluktan içeri girerek yuva yapmış olmalılar diye düşündü. Tam bu sırada arka-

larından bir patırtı duyduklar. Başlarını o yöne çevirince ters dönmüş bir karton kutu gördüler. Ses bu kutunun içinden geliyordu. Defne korktu. Annesi hemen babasını çağırdı. Babası uzun bir sopayla geldi ve kutuyu sopayla çevirdi. Kutuyu çevirince yüzlerce misket tavan arasına yuvarlandı ve baba kuzgun karşılarında belirdi. Kuzgun hızlıca yuvasına yöneldi. Artık aile tamamlanmıştı. Defne'nin aklına görevlinin anlattıkları geldi.

Erkek kuzgun kuşu, Defne'nin babasının koleksiyonunu görünce hepsini yuvasına taşıyamayacağını anlamış ve yuvasını buraya taşımaya karar vermişti. Misket kutusuna girince kutu aşağıya yuvarlanmış ve zavallı kuş kutuda hapsolmuştu.

Resimdeki gizemli kuş tüyü, Defne'nin rüyası ile gelen bir mesaj mıydı ya da kuzgunun Defne'den yardım istemek için seçtiği bir yol muydu? Defne kendisinden istenen mesajı doğru anlamıştı ve bu da onun için yeterliydi. Artık çizdiği her resmin altına küçücük de olsa yeni öğrendiği bir kuşun tüyünün resmini ekliyordu.

KÖTÜ KRAL İYİ KRAL

Bir varmış bir yokmuş diye başlamaz bizim masalımız, bizim masalımız bildiğiniz masallardan değil. Gökkuşakları, büyücüler, sihirbazlar yok. Bizim masalımız şöyle başlar: Dağların, ovaların ardında çok mu çok uzakta bir papatya tarlası varmış. Bu papatya tarlası sıradan papatyalarla dolu değilmiş. Her papatyanın üstünde evler varmış. En görkemli papatyanın üstünde ise kocaman akıl almaz büyüklükte bir şato varmış. Bu şatoda kim yaşıyor diye siz sormadan ben söyleyeyim: Bu görkemli büyük mü büyük şatoda çok zalim bir kral yaşırmış.

Bizim bu zalim kral köylülere adaletsiz davranıp aylarca emek verdikleri ürünleri de ellerinden alıyormuş. Bu zalim kralı durdurmak isteyen Yasemin adında şirin mi şirin bir kız varmış. Yasemin adaletsiz insanları hiç sevmezmiş. Bir gün otururken acaba biz bu zalim kraldan nasıl kurtuluruz diye düşünmüş? Yasemin başka köylerin neden bu kadar adaletli yaşayıp Papatya köyünün neden bu kadar adaletsiz yaşadığına çok siniri bozuluyormuş ama köydeki kimse bu adaletsizlikten bahsetmezmiş; çünkü köylüler kralın onlara yapabileceklerinden korkarmış. Bir gün kral görkemli mi görkemli şatodan çıkıp köylülerin özenle yetiştirip baktığı ürünlerin bulunduğu tarlaya inmiş ve köylülerden yetiştirdikleri ürünleri istemiş. Yasemin de oradaymış ve yine kralın o kadar varlık

ve zenginlik içinde yaşayıp niye köylülerin özenle yetiştirdiği, baktığı ürünleri aldığını düşünüyormuş. Köy halkı bu durumdan bıkmış ve artık bedeli ne olursa olsun bu işe bir el atmak istiyorlarmış ama kralı koruyan bir topluluk varmış. Bu topluluk her şeyin farkındaymış. Aslında bu topluluk doğruları biliyormuş. Yasemin bu topluluğa anlam veremez olmuş. Kral artık köylülerin elindeki paraları da alıyormuş. Aslında bu durum Yasemin'in de hoşuna gitmiş. Çünkü kral halkın elinden paralarını ve yetiştirdikleri ürünü alınca halk daha da bütünleşmiş ve paylaşımı öğrenmiş.

Kral yine bir gün köylülerin ürünlerini almaya gelmiş. Bu sefer Yasemin kararlıymış, kralı takip edecekmiş. Kral önce şatoya girmiş. Yasemin bir gelişme olur diye şatonun kapısında beklemeye devam etmiş. Sonunda şatonun kapısında bir ses gelmiş. Kralın elinde siyah kocaman bir çuval varmış. Kral elindeki siyah çuvala birlikte atına binmiş, Lale köyüne doğru ilerliyormuş. Yasemin de hemen at bulup usulca kralı takip etmeye başlamış. Uzunca bir yol sonra Lale köyüne varmışlar. Yasemin Lale köyünün ne kadar yoksul bir köy olduğunu biliyormuş ve kralın neden bu kadar yoksul bir köye geldiğini anlamamış. Kral atını bir ağaca bağlamış. Yasemin de hemen yürüyeceklerini anlayıp o da atını bir ağaca bağlamış. Yasemin kralla birlikte köyün merkezine kadar yürümüş. Bir anda beklenmedik bir şey olmuş. Lale köyündeki bütün köylüler büyük meydanda kralı karşılamış. Kral da elindeki siyah büyük çuvalı almış ve içinden Papatya köyünün yetiştirmiş olduğu ürünleri bir bir paketleyip halka dağıtmaya başlamış. Yasemin önce bir rüyada olduğunu sanmış ama bunların hiçbiri rüya değilmiş.

Aslında kral hiç adaletsiz, kötü ve zalim biri değildi. Yasemin bir an önce köye dönmüş. Ertesi gün olunca tarlaya gitmiş, olan biteni köylülere anlatmış. Köylüler Yasemin'e inanmamış çünkü kralın zalim ve kötü biri olduğunu düşünüyorlarmış. Yasemin de madem bana inanmıyorsunuz kendiniz görün demiş. Kral elimizden ürünleri almaya geldiği zaman biz de kralı takip ederiz ve kralın Lale köyüne yapmış olduğu iyilikleri görürüz demiş. Kral köylülerin elinden ürünleri almaya gelmiş. Köylüler kral giderken kralı takip etmeye başlamışlar. Kral her zamanki gibi önce şatoya girmiş, şatodan çıkarken elinde yine o büyük siyah çuvala çıkmış. Sonra kral atına binip Lale köyüne doğru yoluna koyulmuş. Köylüler de kralın peşinden gitmişler. Kral köyün merkezine yaklaşıncaya atını bir ağaca bağlamış. Köylüler de atlarını ağaçlara bağlamış. Köylüler ve kral köyün merkezine doğru ilerlemiş. Sonunda büyük meydandarmış. Her şey Yasemin'in anlattığı gibi gidiyormuş. Kral elindeki büyük siyah çuvaldan köylülerin yetiştirdiği ürünleri paketlenip halka dağıtınca köylüler gözlerine inanamamış. Yasemin köylülere erken köye dönüp krala sürpriz yapmak istediğini söylemiş, köylüler de Yasemin'in bu önerisini kabul etmiş. Papatya köyündeki köylüler krala bir sürpriz yapmak için şatonun ortasındaki havuzun başında kralı beklemeye başlamışlar. Kral gelince bütün köylüler krala teşekkür edip olayı anlatmışlar. En son kral Yasemin'i yanına çağırmış ve ona teşekkür etmiş, çünkü kral halka bu durumu söylemekte çok utanmış. Bu masalda burada bitmiş.

KÖTÜ KRAL İYİ KRAL

RESİMLEYEN: Ayşe Ceren KARATAY-7-B

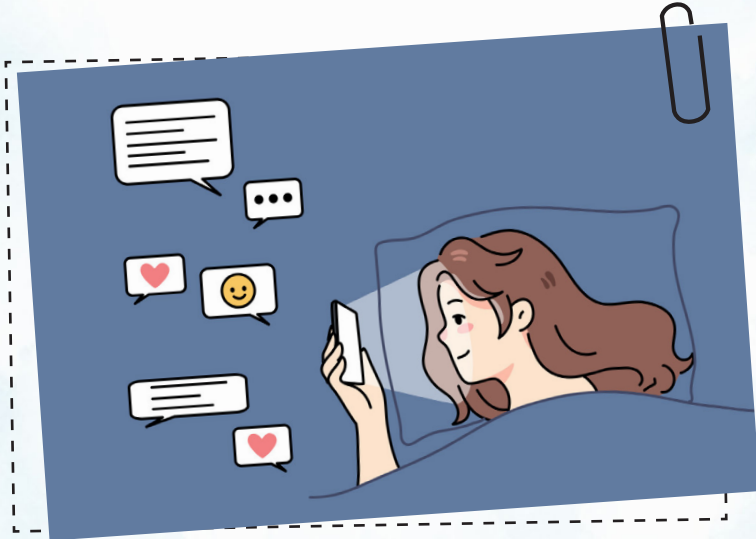

BULAŞICI BAĞIMLILIK

Pelin ve İlayda ikizdi. Pelin ile İlayda birbirleri ile çok iyi vakit geçirirlerdi. Hatta paylaşmayı çok severlerdi. O kadar iyi anlaşıyorlardı ki anneleri işini çok rahat bir şekilde yapabiliyordu. Ta ki anneleri telefon ile tanışıncaya kadar.

Telefon ona her şeyi unutturmuştu. Kızların babası bile bu durumu fark etmişti. Kızlar annelerine bu durumu anlatmak istiyordu. Fakat anneleri telefon ile ilgilendiği için hiçbir şey duymuyordu. Bu durum için çözüm yolu ararken aradan bir yıl geçti. Kızlar on iki yaşına girdi. Hiçbir çözüm yolu bulunamadı. Derken halaları babalarına telefon aldı. "Al canım kardeşim, ben yurt dışına gideceğim için doğum günü hediyeni şimdiden vermiş olayım." dedi. Babaları o günden sonra telefonla ilgilenmeye başladı. Başlangıçta kısa sürelerle telefonuyla ilgileniyorken giderek daha çok zaman harcadı telefonuna. Bir süre sonra o da anneleri gibi telefonu elinden bırakamaz oldu. Kızlar bu durumdan çok sıkılmıştı. Çözüm arıyorlardı ama bulamıyorlardı. Günler bu şekilde geçerken kızların doğum günü gelmişti. Anne ve babalarının kızlarının doğum gününden haberleri bile yoktu. Onlar kendi dünyalarında yaşıyordu. Bereket şimdilik işlerine gidiyorlardı. Doğum günlerine sadece halaları geldi. Bir tane hediye almıştı sadece. İkisi hediye açtı ve bir telefon gördüler. Halaları "Kim kullanmak ister?" diye sordu. İkisi de istemeyince

halası İlayda'ya zorla verdi. Çünkü paranın boşa gitmesini istemiyordu. Sonra da işi olduğu için gitti. Pelin, İlayda'ya sürekli "İlayda lütfen kullanma!" diyordu. Ama İlayda'ya ilginç gelmişti telefon. Bir deneyeyim diye kurcalamaya başladı. Başlamak o başlamak oldu. Devamını getirdi. O da bir daha elinden bırakmadı. Çünkü çoktan bağımlı olmuştu. Bunun üzerinden bir ay geçti. Bir fikir geldi Pelin'in aklına. Evde çılgılık atacaktı. Belki onu duyarlardı. Ama olmadı. Bu da işe yaramadı. Çok heveslenmişti. Aradan yine bir ay geçti. Bu sefer de başka bir şey denerdi. Hepsine kulaklık taktı. Ama olmadı. Şöyle düşündü: "Tabi ya! Duymuyorlar ama görüyorlar." Hemen gözlerini bir bez ile kapattı. İşte o zaman işe yaradı. Ailesi geri döndü. Hepsi Pelin'den özür diledi. O günü "28.01.2015 Ailemizin Kurtuluş Günü" olarak andılar.

LİMON AĞACI

Sıcak bir yaz gününde balkonda oturmuş ayaklarımı uzatıp tatili anneannesinde geçiren ve dönmek üzere olan Melis'in gelmesini dört gözle bekliyordum. Bodrum'dan bana bir şey getireceği belliydi. Hediyesini çok merak ediyordum. O an evimizin yanından geçen turuncu ikinci el bir araba gördüm. Bu araba Melislerin arabasıydı.

Hemen kiraz kırmızısı terliklerimi giyip Melislerin arabasının yanına doğru koştum. Bir de ne göreyim Melis'in elinde kocaman bir kutu var. Melis hediyesini bana veriyor. Ben meraktan havalara uçuyorum. Melis tam bana verecekken ağızma limon tıktırıyor. Birden ikimiz de kahkahalara boğuluyoruz. Aslında fark ediyorum ki limon ekşi değil tatlı mı tatlı. Ben limonu yedikten sonra Melis ile eve çıkıyoruz. Melis evde annemin yaptığı atıştırmalık kek, börek ve atıştırmalıkları görünce ağız sulanıyor ve odama gidiyoruz.

Odamda Melis'in bana verdiği hediye açıyorum. Kutunun üzerinde "Bodrum'dan sana bir hatıra" yazıyor. Akıldan hediyenin bebek mi kolye mi olduğunu geçiriyorum. Ama kutuyu açtıktan sonra şaşkınlığımı gizleyemez oluyorum.

Kutunun içinde bir limon var. Evet evet yanlış duymadınız, sapsarı, kalın kabuklu , kocaman bir limon karşımda durmuş bana bakıyor. İçimden Melis'e "Bu nasıl hediye?" diyesim geliyor ama susuyorum. Sadece Melis'e teşekkür etmek ile yetiniyorum. Melis "Umarım beğenmişsindir." diyor. Ben de "Evet, Evet.. Tabii ki" diyorum ama Melis yüzümdeki ifadeden beğenmediğimi anlıyor. Melis bana "Canım arkadaşım, bu hediye sana tuhaf gelmesini anlıyorum ama sana bu hediyeyi neden getirdiğimi kısaca anlatayım" diyor. Melis anlatmaya başlıyor:"Ben daha küçük bir bebekken anneannem bana ekşi bir limon yediriyor. Ama ben onun tahmin ettiği gibi yüzümü buruşturmuyorum tam tersi etrafa gülücükler saçıyorum. Ben limonu yedikten sonra anneannem ile birlikte limon çekirdeğini uygun bir yere ekıyoruz. İşte sana getirdiğim bu limon 5 yıl önce ektiğim çekirdeğin ağacının ilk meyvesi." Arkadaşımdan bebeklikten diktiği bir çekirdeğin ilk meyvesini taa oralardan getirmesi beni ne kadar sevdiğini bir daha hatırlattı. Daha sonra Melis ile sofraya gidip yemeklerimizi yiyoruz. Sonra limon ile birlikte bahçeye iniyoruz. Bu limonun çekirdeğini ekıyoruz. Yıllar sonra bu çekirdek kocaman bir ağaç oluyor. Ben de bu ağacın ilk meyvesini Melis'e hediye etmeye Bodrum'a gidiyorum. Orada Melis'e hediyesini veriyorum. Melis kutuyu açarken üzerindeki yazıyı fark ediyor. Kutunun üzerine "İzmir'den sana bir hatıra." yazmıştım. Melis kutuyu açıyor. Melis "Yoksa bu!..." diyor. Devam ettiriyorum , "Evet evet bu yıllar önce evimin bahçesine diktiğimiz limon çekirdeğinin ağacının ilk meyvesi." dedim. Melis ile birbirimize sarıldık. Melis bana çok teşekkür etti. Gözlerinden duygulandığı çok belliydi.

LİMON AĞACI

RESİMLEYEN: Nehir DURUKAN-6-A

LİMON AĞACI

RESİMLEYEN: Mercan TOPEL-6-D

LİMON AĞACI

RESİMLEYEN: Duru KARABULUT-5-B

DOĞUM GÜNÜ

Soğuk bir günde bir geyik, arkadaşı Unicorn Lila'nın doğum günü partisine gitmek için dışarıya çıkmış. Bu geyiğin adı Melek'miş. Ancak Melek ile Lila'nın evleri uzakmış ve tehlikelerle doluymuş. Melek dışarıda uzun bir süre yürüdükten sonra yorulmuş ve dinlenmek için bir bankın üzerine oturmuş.

Melek Lila'nın doğum günü partisine gitmekte kararlıymış. Bundan dolayı Melek kısa bir süre bankta oturduktan sonra kalkmış ve yoluna devam etmiş. Biraz yürüdükten sonra aniden durmuş. Çünkü hemen önünde bir bataklık varmış. Ama Melek hemen pes etmek istemiyormuş. Bu yüzden karşı tarafa nasıl geçeceğini düşünmeye başlamış. Tam vazgeçecekken yanından bir baykuşun geçmekte olduğunu görmüş. Melek buna çok sevinmiş. Baykuşa "Ben buradan geçemiyorum ama belki siz uçarak beni karşı tarafa taşıyabilirsiniz." demiş. Baykuş buna biraz düşündükten sonra Melek'in ricasını kabul etmiş. Melek buna çok sevinmiş. Baykuş önce bulunduğu yerde Melek'i taşıyıp taşıyamayacağına bakmış ve baykuş Melek'i taşıyabileceğine karar vermiş. Baykuş biraz zor da olsa Melek'i karşıya

kadar taşımayı başarmış. Melek baykuşa onu karşıya kadar taşıdığı için teşekkür ettikten sonra baykuş kendi yoluna Melek kendi yoluna gitmiş.

Melek biraz yürüdükten sonra aniden durmuş. Çünkü yolunun biraz aşağısında derin ve kuvvetli bir nehir akıyormuş. Melek karşıya nasıl geçeceğini düşünmeye başlamış. Tam umudunu kaybedecekken yanından bir köpeğin geçtiğini görmüş. Melek buna çok sevinmiş. Köpeğe "Ben yüzme bilmiyorum ve bundan dolayı karşı tarafa geçemiyorum ama sanırım siz yüzme biliyorsunuz, beni karşı tarafa geçirebilir misiniz?" diye sormuş. Köpek bunu biraz düşündükten sonra Melek'in ricasını kabul etmiş. Melek buna çok sevinmiş. Köpek Melek'i sırtına almış ve nehre atlamış. Su ne kadar şiddetli ve derin olsa da köpek kendini ve Melek'i sorunsuzca karşıya geçirmeyi başarmış. Melek köpeğe teşekkür ettikten sonra köpek kendi yoluna Melek de kendi yoluna gitmiş.

Melek yolda bir süre yürüdükten sonra susamış. Neyse ki hemen gittiği yolun üstünde bir göl varmış. Melek gölden su içtikten sonra fark etmiş ki bu gölden kendi başına karşı tarafa geçemezmiş. Bu göl her ne kadar daha önce geçtiği nehir gibi kuvvetli bir akıntısı olmasa da Melek'in geçemeyeceği kadar derinmiş. Melek ne yapacağını düşünmeye başlamış. Ve tam umudunu kaybedecekken gölün içinde bir kuğu olduğunu görmüş. Melek bu kuğuya gölden geçemediğini ve kendisine yardım etmesini istemiş. Kuğu biraz düşündükten sonra Melek'in teklifini kabul etmiş. Me-

lek buna çok sevinmiş. Kuğu Melek'i sorunsuz bir şekilde karşıdan karşıya geçirmiş. Melek kuğuya teşekkür ettikten sonra yoluna devam etmiş.

Uzun bir süre yürüdükten sonra tekrar yorulmuş ve bir kütüğün üstüne oturmuş. Melek dinlendikten sonra tam yoluna devam edecekken bir miyavlama sesi duymuş. Bir süre sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştıktan sonra yukarı baktığında küçük yavru bir kedinin ağaçta kaldığını görmüş. Melek ne kadar kediye uzanmaya çalışsa da boyu bu yavru kediye uzanabilecek kadar uzun değildi. Melek bu yavru kediyi ağaçta bırakmak istemediği için ne yapabileceğini düşünmeye başlamış. Bir kaç dakika sonra yanından kocaman bir kedi geçmiş. Melek bu yetişkin kediye durumu anlattıktan sonra kedi Melek'in teklifini kabul etmiş ve ağaca çıkarak yavru kediyi ağaçtan kurtarmış. Yavru kedi Melek'e ve kendisini kurtaran kediye teşekkür etmiş. Ardından Melek kendi yoluna gitmiş. Melek artık engelleri dert etmiyormuş çünkü Lila'nın evi çok yakındaymış ve yolda hiç engel kalmamış. Bu düşüncelerle devam ederken birden karşısına iki tane büyük ayı çıkmasını mı !Neyse ki ayıların arkası dönük olduğundan Melek'i fark etmemişler. Ancak Melek sessizce ilerlerken yanlışlıkla bir dala basmış. Sesi duyan ayılar Melek'i yakalamışlar. Tam da kendi sonunun geldiğini düşündüğü sırada yol boyunca kendisine yardım eden dostlarının orada olduğunu görmüş. Dostları Melek'i kurtarmak için hızla bir plan yapıp uygulamışlar. Kediler hemen bu göle koşmuşlar ve kuğuya durumu anlatıp birkaç balık yakalamasını söylemişler. Bunu duyan kuğu

hemen birkaç balık yakalamış ve bu balıkları kedilere vermiş. Kediler baykuşa, baykuş köpeğe vermiş. Köpek ise bu balıkları, atabildiği en uzak yere atmış. Bunu gören ayılar Melek'i bırakıp balıkları yemeye gitmişler. Melek ve diğerleri ise ayılar gelmeden önce oradan bütün arkadaşlarını Lila'nın doğum günü partisine davet etmiş. Diğerleri bunu düşündükten sonra Melek'in teklifini kabul etmişler. Kısa bir süre yürüdükten sonra Lila'nın evine gelmişler.

Lila, Melek'in doğum günü partisini hatırlamasına ve o kadar uzaktan gelmesine çok sevinmiş. Lila'nın evinde çok güzel vakit geçirmişler ve arkadaşlıkları ömür boyu sürmüştür.

DOĞUM GÜNÜ

RESİMLEYEN: Nehir ÖZTÜRK-7-C

ANNEM

Sen baharda açan güzel bir gül.
Ben çiçeğinde tımbul bir arı.
Sesin beni güldürecek.
Canım anneciğim.

Kulağımda tatlı sesin.
Güzel yavrum oku dersin.
Sevgi bağı eksilmesin.
Canım anneciğim.

Dünyamı aydınlatırsın.
Denizde pusulam.
Huzuru kucağında bulurum.
Canım anneciğim.

ANNEM

RESİMLEYEN: Nehir ACARTÜRK-5-B

ANNEM

RESİMLEYEN: Eda UYBAT-7-B

HAZİNEYE YOLCULUK

O sabah annemin "Kızım, Deniz seni arıyor. Haydi kalk da bak şu telefona." deyişiyile uyandım. Deniz neden beni bu saatte aramıştı? Kötü bir şey mi olmuştu? Korku ve merakla telefonu açtım. Annem de merakla bana bakıyordu. Deniz "Hemen bizim eve gel babam bir mektup buldu. Üstünde Nehir ve Deniz yazıyor. Ayrıca babam zarfı açamadı. Sen gel sen de dene" dedi. Şaşkınlıkla telefonu kapattım. Annem ne olduğunu sordu. Olan biten kesinleşmeden onu telaşlandırmak istemediğim için "Deniz beni çağırıyor." diye geçiştirdim. Hızlıca odama gittim. Giyindim ve çantamı aldım. Denizlere gitmek için çıkacakken annem arkadan seslendi: "Kızım kahvaltı yapmayacak mısın?" Bu telaşta unutmuşum. Annem gülerek yanıma geldi. Elime iki tane tost verdi. "Deniz'e de yaptım. Beraber yersiniz." dedi. Kapıyı açtı, beni öptü ve "Geç kalma." dedi. Ben de ona kocaman sarıldım, koşarak merdivenden indim. Denizlerin evi bize yakın olduğu için yürüyerek gittim. Oraya vardığımda Deniz kapıda beni bekliyordu. "Hemen gel hadi, zarfı görmelisin." dedi. Hızlıca içeri girdik. Tahir Amca bizi görünce yanımıza geldi. Ceketinin cebinden zarfı çıkardı. Bana verdi. Zarfı aldım

evirdim, çevirdim, açmaya çalıştım fakat açamadım. Gerçekten de arkasında benim adım, soyadım ve Deniz'in adı soyadı yazıyordu. Denizle beraber açmayı denedik. Ancak açılmadı. Zorlamaktan da korkuyorduk çünkü yırtılabilirdi. Biraz denedikten sonra Deniz' in odasına gittik. Tam kitap okuyorduk ki zarf parıldamaya başladı. Korkudan Deniz'e sarıldım. Oda korkmuş olacak bana sımsıkı sarılmıştı. Bir anda zarf açıldı ve içinden bir kağıt çıktı. Deniz korkarak kağıdı aldı. Okumaya başladı:

"Uzun yıllar önce bir kaşif büyük hazineyi buldu.
Sonra sizin bulmanız için onu sakladı .
Her zarfta farklı bir bilmece olacak .
Her bilmece sizi hazineye bir adım daha yaklaştıracak.
Ama sakın unutma bu görevi, kimse bilmeyecek.
Sıra geldi bilmeceye;
Meydanda büyük saat
On ikiye vurunca
Parlayınca sıradaki zarf
Yaklaşacaksın hazineye bir adım daha"

Mektubu okumayı bitirince bir süre sessizce birbirimize baktık. İkimizin de suratı bembeyaz olmuştu. Kendimize geldiğimizde ikimizin de kafasında aynı soru volta atıyordu. Bu görevi tamamlayacak mıydık? İyice kendimize gelince Deniz: "Bence hazineyi bulmaya çalışalım. Ne kaybederiz ki?" dedi. Ben de onu onayladım. Masanın başına geçtik. Bilmeceyi çözmeye çalıştık. Bir süre sonra Deniz "Saat Kulesi" diye bağırdı. Ben buna bir anlam veremedim. "Saat

Kulesi mi?” dedim. Deniz açıklamaya başladı. “Meydan da büyük saat derken Konak Meydanı’ndaki Saat Kulesi’nden bahsediyor. Fakat “Saat on ikiye vurunca, parlayınca sıradaki mektup bölümünü çözemedim.” dedi. “Ben de bilemiyorum, önce bir Konak Meydanı’na gidelim de sonrasını düşünürüz.” dedim. Ben eve dönüp annemden gezmek için izin istedim. O da “Yanınızda telefonlarınız olsun, birbirinizden ayrılmayın. Konak Meydanı kalabalık olur.” dedi. Yanıma annemin sabah için yaptığı tostların beraberinde içmek için meyve suyu alıp buluşacağımız parka gittim. Deniz daha gelmemişti. Biraz sonra babasıyla beraber geldi. Annemin hazırladığı tostlardan birini ve meyve suyunu Deniz’e verdim. Konak Meydanı’na varana kadar yedik. Konak’a vardığımızda Deniz’ in babası “Ben eve dönüyorum. İşiniz bitince beni arayın. Birbirinizden de ayrılmayın.” dedi.

Tahir Amca’ ya söz verip Konak Meydanı’na yöneldik. Saate baktım. Tamı tamına on ikiye üç vardı. Deniz’e “Acele edelim haydi üç dakika kaldı on ikiye. Meydan’a yetişmeliyiz. Belki on ikide bir ipucu belirir.” dedim. Oraya vardığımızda on ikiye bir vardı. Saat tam on iki olduğunda ilk önce bir şey fark edemedik. Ancak biranda biraz ötede bir parıltı belirdi. Deniz ile beraber parıltının belirdiği yere doğru gittik. Hiçbir şey yoktu. Orada birkaç kırık cam parçası vardı. Deniz “Buldum, sıradaki mektup camların altına gömülmüş olmalı. Öylece ortaya koyarsa biri merak edip alabilir. Kaşif bu riski almak istememiş olabilir. Yani diyorum ki mektubu toprağa gömmüş olmalılar. Kazıp bulacağız.” dedi. Biraz düşününce ona hak verdim. Ben etrafı kolaçan ederken o

da toprağı kazdı. Kazdı kazdı kazdı... En sonunda bir kutu buldu.

Kutu kilitliydi. Deniz 'in kazdığı yere bakınca kutunun anahtarının da orada olduğunu gördüm. Oradaki anahtarı aldık. Kutuyu da yanımıza alıp, çarşının içinde biraz gezme-ye karar verdik. Bir saat gezdikten sonra Deniz'in babasını aradık ve bizi almasını istedik. Tahir Amca bizi aldı ve eve götürdü. Eve girer girmez Deniz' in odasına gittik. Kutuyu açtık ve içinden çıkan mektubu okumaya başladık.

"Demek çözdünüz bilmeceyi
Ancak kolay olmayacak öteki
Sakın unutma ki
Kimse bilmeyecek bu görevi
Hazırsanız eğer sıradaki bilmeceye
Okumaya başlayın haydi
İzmir'deki eski kütüphane
Uzak ya da yakın
Ne fark eder
Bulmak için sıradaki mektubu?
Uğraşmalısın herkes ayrılana kadar"

Bilmece bittiğinde Deniz'e "Bu sefer bayağı yorulacağız gibi duruyor." dedim. Deniz de bana katıldığını belirtti. Ardından saate baktım. Olamaz! Saat yedi buçuktu. Anneme geç kalmayacağıma dair söz vermiştim. Deniz ve Tahir Amcayla tam vedalaşacakken Tahir Amca "Eee kızlar zarfı açabildiniz mi bari?" dedi. Bir anda buz kestik. Yavaşça bir-

birimize baktık. O anki heyecanla "Şey... İlkokuldan ortak arkadaşımız vardı. O göndermiş." Güçlü bir yapıştırıcıyla yapıştırdığı için açamadık. En sonunda neredeyse parçalayarak açtık. Sorun yok." dedim. Tahir Amca gülerek bana baktı, "Niye bu kadar telaşlandınız, anlamadım doğrusu? Neyse Nehirciğim, sen eve gider misin ben mi götürüyüm?" dedi. Ben kendim gidebileceğimi söyleyip oradan ayrıldım. Eve giderken hala zarfı ve içinde yazanları düşünüyordu. Eve vardığımda annem kapıyı açtı, gülüyordu. Geç kaldığım için bana kızacağını düşünmüştüm. Ama hiç kızmadı. Eve girdiğimde babamın geldiğini fark ettim. O da beni görünce yanıma geldi. Biraz gün içinde neler yaptığımızdan bahsettik. Daha sonra babam televizyonun başına, annem sofrayı kurmak için mutfağa, ben de üzerimi değiştirmek için odama yöneldim. Üzerimi değiştirip salona gittim. Tam oturacaktım ki annem "Yemek hazır!" diyerek bizi mutfağa çağırdı. Daha oturamadan koşarak mutfağa gittim. Yemekleri görünce ne kadar çok acıktığımı fark ettim. Hemen yemeklere yumuldum. Yemekten sonra günün yorgunluğuyla uyumuşum. Sabah ben Deniz'i aradım, mektubu alıp bize gelmesini istedim. Deniz de telefonu kapatınca izin alıp bize geldi. Annemi selamladı. Odama geçtik. Deniz mektubu çıkardı, tekrara okumaya başladık.

"Demek çözdünüz bilmeceyi
Ancak kolay olmayacak öteki
Sakin unutma ki
Kimse bilmeyecek bu görevi
Hazırsanız eğer sıradaki bilmeceye
Okumaya başlayın haydi"

İlk kısmı bitirince Deniz "Burası bilmece ile ilgili değil. İkinci kısım bilmeceyle ilgili." deyip okumaya başladı.

"İzmir'deki eski kütüphane
Uzak ya da yakın
Ne fark eder
Bulmak için sıradaki mektubu?
Uğraşmalısın herkes ayrılana kadar"

Okumayı bitirdiğinde bir süre ikimiz de düşündük. Bir şey bulamayınca odamdaki ansiklopedilere bakmaya başladık. Biraz araştırdıktan sonra bir şey bulduk. Bir anda "Buldum!" diye bağırdım. Deniz merakla bana baktı. Açıklamaya başladım. "Efes Antik Kenti'ni biliyor musun? İşte orada bir kütüphane varmış. Yanılmıyorsa adı Celsus Kütüphanesi olmalı." dedim. Deniz "Evet, Efes Antik Kenti'ni duymuştum. Peki bizimkiler oraya yalnız başımıza gitmemize izin verecek mi? Bak bilmeceye ne yazıyor?" deyip bilmeceni şu satırını gösterdi: "Uğraşmalısın herkes ayrılana kadar". Bunu yaparken yalnız olmamızı söylüyor bilmece. Bunu nasıl yapacağız?" dedi Deniz. Ben de beraber gideriz, sonra onlardan kütüphaneye gitmek için izin alırız. Sanırım izin verirler. Daha iyi bir fikrin varsa onu da düşünelim. Deniz de olmadığını belirtmek için kafasını salladı. Hemen mektubu ve ansiklopedileri kaldırdık. Hızlıca salona gittik. Annem koltuk örtülerini değiştiriyordu. Deniz anneme "Dilek Teyze biz Nehir ile düşündük ki, yarın Efes Antik Kenti'ne gidelim, ne dersiniz?" dedi. Annem "Düşünürüz hayatım."

dedi ve hafifçe tebessüm etti. Ben de "Anne onaylarsan Tahir Amca ve Filiz Teyzeyle de konuşacağız." dedim. Annem de ısrarlarımıza dayanamayıp "Peki" dedi. Ben annemi öptüm ve "Anne biz Tahir Amcayla Filiz Teyzenin yanına gidip yarın için izin alabilir miyiz?" dedim. Annem izin verdi. Hazırlanıp Deniz' in evine doğru yola çıktık. Oraya hemen vardık. Kapıyı bize Filiz Teyze açtı. "Ooo Deniz erken döndün bakıyorum." dedi Filiz Teyze. Deniz gülerek "Senden bir konuda izin istemek için geldik anne." dedi. Ben de "Bu konuyu kapının önünde mi konuşacağız Filiz Teyze?" dedim. Bu sözlerimden sonra Filiz Teyze bizi içeri aldı ve merakla sordu: "Ne için izin alacaksınız çocuklar?" Deniz ile anneme anlattığımız her şeyi Filiz Teyze' ye de anlattık. O da kabul etti. Beraber Deniz' in odasına gittik. Odada tam kitap okumaya başlayacaktık ki telefonum çaldı. Arayan annemdi. Telefonu açmamla annemin "Koş kızım eve gel, yengenle amcan aradı, kuzenin doğuyormuş." demesi bir oldu. Heyecan ve sevinçle: "İki dakikaya oradayım." dedim. Ben tam söyleyecekken Deniz: "Kuzeni doğuyormuş anne." dedi ve kapıyı açtı. Ben kapıdan uçarak çıktım, eve doğru koştum. Ben eve vardığımda annemler hazırlanmış arabaya binmişlerdi. Ben de hemen arabanın arka koltuğuna oturdum. Ben oturur oturmaz babam gaza bastı. Hızla hastaneye doğru yola çıktık. Oraya vardığımızda yengem çoktan doğurmuş, kuzenimi seviyordu. Hemen lavaboda ellerimi yıkadım ve yengemin yanına geldim. Kuzenimi kucağıma aldım, sevmeye başladım. Yumuş yumuş küçücük elleri vardı. Yengeme adının ne olacağını sordum. Bulut

koymuşlar kuzenimin adını. O gün orada kaldık. Akşam ziyaretçi koltuğunda uyuduk. Sabah ilk iş, yengemle Bulut'u taburcu ettik. Annem iki gün onlarda kalacaktı.

O günün akşamı Deniz, ben, babam ve Tahir Amca Efes Antik Kenti'ne gittik. İyice hava kararınca Deniz' le babama "Baba biz Celsus Kütüphanesi'nde fotoğraf çekmedik, oraya gidip fotoğraf çekeceğiz, hemen döneriz." dedim. Babam tamam anlamında kafasını salladı. Kütüphaneye gittik. Dikkatlice aradık; yoktu, hiçbir şey yoktu. Tam gidecekken yaşlıca bir adam elime bir kağıt sıkıştırdı, hızlıca uzaklaştı. Bilmeceyi almıştık. Babamların yanına gittik. Sabahleyin ilk iş Deniz ile buluştuk. Bu sefer bir kitap kafeye gittik. Deniz, bilmeceyi okumaya başladı.

"Son adım büyük hazineye
Bu sefer kolay olacak
Deniz kenarında taşın altında
Hem de en güzel taşın"

En başta bilmecenin kolay olacağı söyleniyordu ama bu kadarını beklemiyordum.

Bostanlı sahile gittik. Oradaki yeşilliklerde büyük bir ağaç gördük. Ağacın altında da bir kaya vardı. Zor bela kayayı kaldırdık. Altındaki toprağın kazıldığı belli oluyordu. Deniz ile toprağı kazdık. Uzun bir süre kazdıktan sonra bir sandık bulduk. Daha önceden sandık bulacağımızı tahmin ettiğ-

miz için büyük bir poşet getirmiştik. Sandığı poşete koyup doğruca bizim eve gittik. Evdekilere sandığı göstermeden odama girdik. Odada merakla sandığı açmaya çalıştık, fakat açılmadı. Biraz zorladıktan sonra sandığın üzerinde gizli bir çekmece olduğunu fark ettik. Çekmecenin içinde üç tane anahtar vardı. Sandığı açmak için üçünü de denedik. Sonuncu anahtar sandığı açtı. Sandığın içinde daha küçük bir sandık vardı. Açmayı denedik, açılmadı. Çekmecenin çıkan diğer anahtarları denemeye karar verdik. İlk anahtarı denedik ve açıldı. Sanki sabrımız sınanıyordu. Bir tane daha sandık çıktı. Son kalan anahtarla da o sandığı açtık. Sandığın içinden bir cam şişede su ve bir de not ve fotoğraf çıktı. Notta “Unutmayın, en büyük hazine sudur!” diyordu. Sandıktan çıkan fotoğraf ise susuz bir ülkedeki çocuklardı. Fotoğrafı görünce kendimi çok kötü hissettim. Gözlerimiz doldu. Sonunda bilmeceleri çözerek amacımıza ulaşmıştık. Bu olaydan sonra da güçlü olan arkadaşlık bağlarımız iyice güçlenmişti.

HAZİNEYE YOLCULUK

RESİMLEYEN: Gümüş DİNÇSOYLU-6-D

HAZİNEYE YOLCULUK

RESİMLEYEN: Nehir DURUKAN-6-A

PENGUENLER VE KUTUP AYISI

Güney kutbu'nda yaşayan penguenler bir gün kuzey kutbu'nu ziyarete gitmeyi düşünmüşler. Bütün penguenler bavullarını toplayıp yola çıkmışlar. Fakat Güney Kutbu ile Kuzey Kutbu birbirine çok uzakmış.

Penguenler yüzmüşler, yüzmüşler, yüzmüşler... Derin sularda balıklarla yarış yapmışlar. Sonunda Kuzey Kutbu'na ulaşmışlar. Kuzey Kutbu da aynı Güney Kutbu gibi bembeyazmış. Penguenler etrafa bakarken birden korkunç bir ses duymuşlar. Sesin geldiği yöne doğru bakınca bir de ne görünler? Kocaman bembeyaz bir ayı, yavrularıyla beraber kendilerine doğru geliyormuş. Penguenler Güney Kutbunda hiç görmedikleri bu hayvanı ilk kez karşılarında görünce sağa sola kaçışmışlar. Kutup ayısı: "Çabuk evinize geri dönün burası benim evim. Şimdi uyumaya gidiyorum uyandı-ğında sizi sakın burada görmeyeyim." demiş. Penguenler Kutup ayısının arkasından bakakalmışlar. Penguenler Kutup ayısıyla konuşup onu ikna etmeye karar vermişler. Fakat yanına gittiklerinde ayı uyuyormuş. Onlar da ayıyı uyandırmaya cesaret edememişler. Sonunda penguenler çaresiz tam dönüyorken birinin "imdat" diye bağırdığını duymuş-

lar. Denize baktıklarında yavru kutup ayısının suyun içinde çırpındığını görmüşler. Bazı penguenler hemen suyun içine atlamışlar. Boğulmak üzere olan yavruyu kurtarmışlar. O sırada yavrunun annesi olan Kutup ayısı gelmiş ve penguenlerin yavrusuna zarar verdiklerini düşünüp onlara kızmış. Neyse ki günün sonunda yavru kutup ayısı annesine olanları anlatmış.

Anne kutup ayısı, yavrusunun büyük tehlike atlattığını anlamış ve penguenlerin ne kadar da yardımsever olduklarını fark etmiş. Sonra penguenlerden özür dilemiş ve "İstedığınız kadar burada kalabilirsiniz" demiş. O günden sonra hep arkadaş kalmışlar.

RESİMLEYEN: Elifnur KARAKOÇ-6-D

SOKAKTAKİ CANLAR

Ceren o gün arkadaşı Seher'in evinden koşar adımlarla kendi evine gidiyordu. Arkadaşı Seher onu ders çalışmaya çağırmıştı. İki arkadaş derse o kadar dalmışlar ki zamanın nasıl geçtiğini unutmuş ve vakit epey geç olmuştu. Üstelik hava da iyice soğumuştur, bu yüzden hem üşümek hem de eve bir an önce gitmek için hızlı hızlı ilerliyordu.

Ceren hızlı adımlarla ilerlerken kaldırımda küçük bir köpek gördü. Köpek oldukça üşümüş ve kirlenmiş durumdaydı. Ceren bu havada köpeğin dışarıda olmasına çok üzülmüştü. Köpeği alıp onu daha korunaklı bir yere götürmeye karar verdi. Biraz daha yürüdükten sonra nihayet eve ulaştı. Ceren'in evinin önünde küçük bir kömürlük bulunuyordu. Babası buraya genellikle tamirat aletlerini ve evin eskiyen eşyalarını koyuyordu. Ceren köpeği o küçük kömürlükte bakmak için en uygun yerin burası olacağını düşündü. Fakat kapıyı yorgunluktan tam kapatamadığının farkında değildi. Ceren'in ailesi onu merak etmiş olmalıydı. Eve gitti annesine niçin geç kaldığını anlattı fakat köpekten bahsetmedi. Sabah anlatırım diye düşündü. Çünkü şuan hem çok yorulmuş hem de çok acıkmıştı. Annesi yemeği çoktan

hazırlamıştı. Ceren yemeğini güzelce yedikten sonra dişlerini fırçalayıp uyumaya hazırlandı. Yatağına girip uyumaya çalışıyordu fakat hâlâ akli uykuda değil sokakta kalan diğler hayvanlardaydı.

O, bugün köpeğı almasa belki de açlıktan ya da soğuktan ölecekti. Bu durum Ceren'i gerçekten çok üzdü. Bütün bunları düşünne düşünne sonunda uyuyakaldı. Sabah uyandığında ilk yaptığı şey, koşup köpeğın yanına gitmek oldu ama kapıyı açık unuttuğunu fark etti. Köpek ortalıkta yoktu. Ceren buna çok üzüldü. Fakat annesi bunu bilmediğinden okula giderken bakmanın daha uygun olacağını düşündü. O yüzden içeri girip kahvaltısını yaptı . Okula hazırlanırken de akli hep köpekteydi. Düşüne düşünne bir süre oyalandıktan sonra, Ceren okul için nihayet hazırlanmıştı. Annesiyle vedalaşıp okul için yola koyuldu.

Yolda ilerlerken de akli hâlâ köpekteydi. Onu bulma umu-duyla etrafına bakınıp duruyordu. Tam o sırada yanına arkadaşı Seher geldi ve Ceren'e neden bu kadar üzgün olduğunu sordu. Ceren Seher'in sorusu karşısında başından geçenleri anlattı. Seher, köpeğın başına gelenlerden dolayı çok üzüldü. Ceren ve Seher konuşa konuşa okula varmışlardı. Okula geldiklerinde okul müdürü duyuru yapıyordu. Müdür "Sevgili öğrenciler bu yıl bir yarışma düzenleyeceğiz. Yarışmaya katılan öğrenciler birer öykü yazacak, jüri öğretmenlerimiz olacak, en güzel yazan öğrenciye para ödülü verilecek. Katılmak isteyenler öğretmenlerine bildirsin." Bu duyuru üzerine Ceren gerçekten çok mutlu oldu. Çünkü öykü yazmayı zaten çok seviyordu. Bu ödülü de

kazanmayı çok istiyordu. Böylece hayvanlar için kurulan barınaklara yardım edebilir ve sokak hayvanları için daha fazla imkân sağlanabilirdi. Ceren sınıfa girer girmez öğretmenine bu yarışmaya katılmak istediğini söyledi. Ceren o günü heyecandan zar zor geçirdi. Okul biter bitmez hemen eve gidip öyküyü yazmaya başlayacaktı. Sonunda çıkış zili çalmıştı. Ceren hızlı adımlarla eve doğru ilerledi. Bir süre yürüdükten sonra evine vardı. Annesine heyecanla öyküden bahsetti. Annesi de ona bu öyküyü en güzel şekilde yazacağına inandığını söyledi. Çünkü annesi Ceren'in her zaman çok iyi öykü yazdığını biliyordu. Ceren hemen yemeğini bitirip masanın başına oturmuş ve yazmaya başlamıştı.

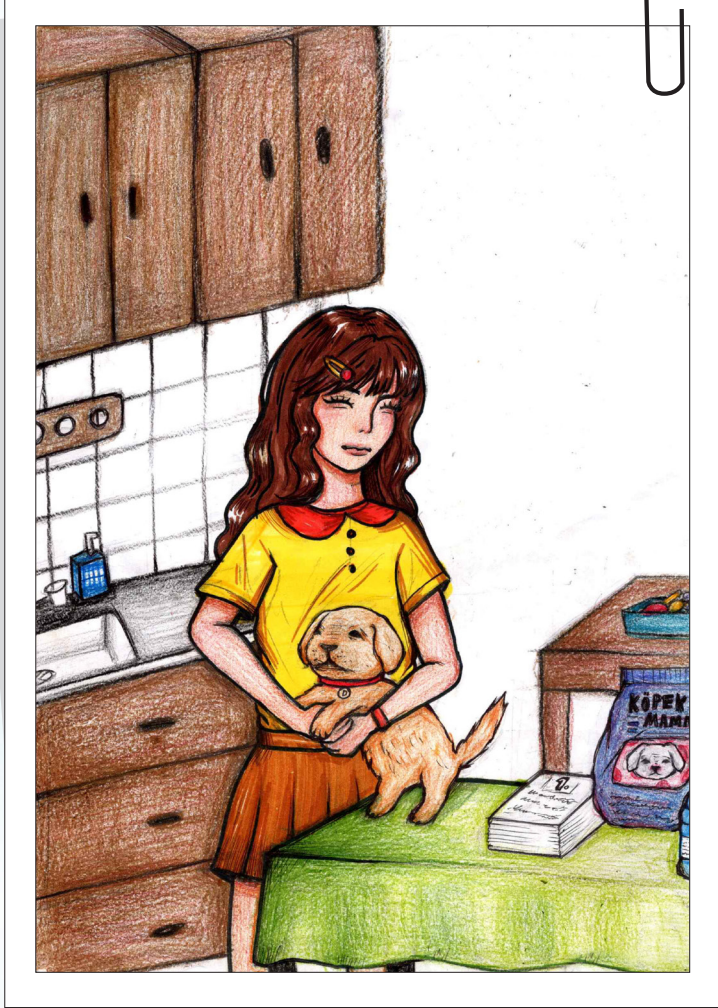
Ceren uzunca uğraşlarından sonra artık güzel bir öykü ortaya çıkarmıştı. Bu öykü kömürlükten kaçan köpeğiyle alakalıydı. Ertesi gün okula gider gitmez öğretmenine, yazdığı öyküyü teslim etti. Artık sadece öykü yarışmasının sonucunu beklemek kalmıştı. Aradan günler geçti ve sonunda Öykü yarışmasının sonuçlarının açıklanacağı gün geldi. Kazanan kişiyi açıklamak üzere okulda küçük bir tören düzenlenmişti. Tüm öğretmenler ve öğrenciler o alanda toplanmıştı. Ceren'in içi içine sığmıyordu. Kimin kazanacağını çok merak ediyordu. Çünkü onun için kazanmak çok önemliydi. Eğer kazanırsa sokak hayvanları için yardımda bulunabilirdi. Sonunda müdür kazanan kişiyi açıkladı. Kazanan kişi Ceren olmuştu. Ceren sevinçten havalara uçmuş ve hiç olmadığı kadar gururlanmıştı. Hem çok sevdiği ve sürekli yaptığı öykü yazma işinde birinci olmuş hem de bü-

yük ödülü kazanmıştı. Müdür ödülü vermek üzere sahneye Ceren'i davet etti. Ceren ağır adımlarla ve heyecanla sahneye çıktı. Müdür ona kazandığı ödülü verdi. Ceren'e ödülü ne yapacağını sordu. Ceren büyük bir gururla sokak hayvanlarına yardımda bulunacağını söyledi. Herkes Ceren'i büyük bir coşkuyla alkışladı. Ceren o gün gerçekten çok mutluydu. Sonunda akşam olmuş ve eve dönüş vakti gelmişti. Ceren, eve dönerken kaybettiği köpeğini bulmuştu. Sevinçten neredeyse havalara uçacaktı. Hemen onu eve götürdü. Ceren önce kazandığı öykü yarışmasından sonra da köpekten bahsetti. Ailesi yarışmayı kazanmasına sevinmişti ve köpeği de anlayışla karşıladılar.

Ailesinin böyle bir tepki vermesi onu gerçekten mutlu etmişti. Ailesi bu tatlı köpeğe bir isim vermesi gerektiğini söyledi. Ceren ise adının "Dost" olmasını istedi. Bu isim Ceren için çok anlamlıydı. Hem öykü yarışmasını kazandığı hem de köpeğini bulmuş olduğu için 'Dost' olmasını istedi. O tatlı bir kızdı. Ailesi, Dost bulunduğu için hem de Ceren'in öykü yarışmasını kazandığı için bir kutlama yaptı. Daha sonra Ceren'in kazandığı ödülü istediği gibi bir barınağa bağışladılar. Ceren çok mutluydu çünkü kışları soğuktan donan, yazları ise susuzluktan ölen sokak hayvanlarına büyük bir yardımda bulunmuştu. Bu Ceren'i her şeyden çok mutlu etmişti. Çünkü hayvanlar da en az insanlar kadar değerli varlıklardı ve iyi bakılmayı en çok onlar hak ediyordu. Ceren ve ailesi eve gidince Dost'a bir kulübe yaptı, ihtiyacı olan şeyleri aldı. Veteriner kontrollerini yaptırdılar. Dost yeni ailesi ile çok mutlu oldu.

SOKAKTAKİ CANLAR

RESİMLEYEN: Melis SÖYLER-7-C

ANLAMAK

Bir fabrikanın terasında, terasın dört tarafını yüksek gri binalar çevreler. O gün terasta alnındaki kırışıklıkları dikkat çeken, bıkkınlık geçirdiği yüzünden belli olan, saçları grileşmeye başlayan Raphael (Rafiyıl) uzun ve yoğun bir çalışmadan sonra hava almaya çıkar. Çok da yaşlı değildir. Fakat yüzü yorgunluktan 48 yaşlarında gibidir. Yıkık dökük terasın kenarından etrafına bakar. Sürekli akan trafik, çalışmaktan bıkmış soluk yüzlü insanlar, sabah olmasına rağmen gün ışığı geçirmeyen gri bulutlardan başka bir şey göremez. O da halinden herkes gibi mutsuzdur. Bayık sesiyle birkaç yıl önce okuduğu şiirin bir kısmını mırıldanır:

Söyle bana çocuk,
Nasıl bu zalim dünyada güzellik bulursun?
Anlat bana çocuk
Nasıl iyileştirirsin kalp yaralarını...

Raphael bunları söylerken arkasından bir ses duyulur: "Çocuk olmadan da bunları yapabilirsiniz". Raphael arkasına döner ve orada kahverengi saçlı, güler yüzlü bir erkek çocuğu ile karşılaşır. Çocuk kendisinin aksine neşe

dolu ve gençtir. Raphael çocuğa döner:

- Peki nasıl?
- Gülerek.
- Siz çocuklar hep gülebilirsiniz. Biz yetişkinlerin buna zamanı yok.
- Belki de bilmiyorsunuz.
- Neyi?
- Mutlu olmayı!
- Bu imkânsız. Sen sadece 8-9 yıldır bu dünyayı deneyimledin. Ben ise 36 yıldır.
- Bir arkadaşım cahilden bile bir şey öğrenebileceğimizi söyledi. Ne de olsa herkes farklı şeyler deneyimler.
- Kimsin sen?
- Adım Charles, efendim.
- Ailen nerede, kayıp falan mısın yoksa?
- Benim ailem doğadır, herkesin olduğu gibi.
- Senin çocuk oyunlarına vaktim yok.

Bir anda terasa çıkan soğuk, pürüzlü merdivenlerin bulunduğu merdiven boşluğundan korkunç bir gürültü yükselir. "Raphael!" sözcüğü yankılanır. Bu ses fabrika müdüründen gelmektedir. Gökteki bulutlar yerlerini uzun bir süre önce egzoz bulutlarına bırakmış, gün ışığını bile engellemiştir. Şehirde sadece gri, siyah ve soluk sarı vardır. Uzun binalar, solgun suratlı insanlar, kuru ve renksiz ağaçlar ne hayvan ne de çocuk bulunmaktadır.

Charles'ın nefesi daralmakta, Raphael'in ise eli ayağı kordudan titremektedir. Birden arkalarında bir çukur belirir. Charles içine atlar. Raphael ise tereddüt eder. Charles başını çıkarır ve:

-Niye gelmiyorsun?

-Korkuyorum.

-Korktuğumuzdan mı korkarız yoksa bize böyle öğretilmişinden mi?

Raphael'in aklı allak bullak olur ve çok düşünmeden çukura atlar. Gözlerini açtığında, tepesinde asılı duran büyüleyici güzellikte bir mor salkım ağacı vardır. Üşümez çünkü rüzgâr sıcak eser. Hava gök mavisidir. Hayatında hiç bu kadar güzel bir yer görmemiştir. Zihni temizlenmiştir. Charles onu müdürden kurtarmak için buraya getirmiştir. Havada egzozdan bulutlar yerine fırça ile çizilmiş gibi ak bulutlar vardır. Tıpkı çocukluğundaki gibi... Yanına baktığında Charles'ı görür. Fakat bu sadece Charles değildir. Baş ucunda bir sürü çocuk toplanmış, heyecan ve merakla ona bakmaktadır. "Neredeyim ben?" diye sorar Raphael korkulu bakışlarıyla. "Doğanın dünyasına hoş geldiniz." Bu ses, çocuk yığının arkasından büyük ihtimalle iki yüz yaşındaki söğütten gelmektedir. Söğütün yüzünü naifçe sallanan yaprakları örter. Fakat söğüt onun gelişinden pek hoşnut olmaz. Çocuk yığını dağılınca üzerinde yıldızlı gece tablosundan örnek alınmış bir elbise olan kız, onlara yaklaşır. Kızın elinde bir şey vardır.

Charles: Merhaba Marye.

Marye: Merhaba, buradan sonra Raphael'ı evine götürmem gerekecek. Söğüt buraya zarar vermesini istemiyor.

Marye'nin sesi çok sakın ve güzeldir. Taş çatlasa on üç yaşındadır. Elinde yaprak ile sarılıp paketlenmiş kurabiyeler vardır. Paketi açıp Raphael'e verir. "Bu kurabiyelerden biri bile koca bir devi doyurabilir." Arkadan iki oğlanın sesi du-

yulur. "Sen bundan kaç tane yedin?" der birisi. Diğer yanıtlar: "Üç tane yedim ve doymadım." etraftakiler kahkahalara boğulur. Raphael da kıkırdamıştır. Marye eve gitmesi gerektiğini tekrarlar. Bu Raphael'ın Charles'a veda etmesi gerektiğini göstermekteydi. Charles' a döner, yüzünde her zamanki gibi parlak bir gülümseme vardır. Gitmeden salıncakta sallanmak ister. Raphael yaşının bunun için geç olduğunu söylese de Charles ısrarcı olur. "Zaman geç kalmaz. Geç, bir insan yalanıdır." der Charles. Salıncak da her şey gibi geri dönüştürülmüştür. Buradaki temizlik başka yerde yoktur. Raphael'ın içinden "Keşke biz de dünyamızı çocuklara bıraksaydık." düşüncesi geçer. Marye, Raphael ve Charles salıncakta sallanırlar. Uzun zamandır bu değişik hissi yaşamamıştır Raphael. Tıpkı çocukken içinden geçtiği gibi: yukarı, aşağı, yukarı, aşağı... sayar sürekli.

Zaman çabuk geçer. Gün batımında tüm çocuklar evlerine dağılır. Zaten hiç yetişkin olmadığından suç oranı yok denecek kadar azdır. Charles'a veda eder ama veda gibi gelmez. Sanki sonradan tekrar buluşacaklarmış gibi hisseder Raphael. Son kez etrafına bakar. Bir sürü yeşillik, turuncu ve bej karışımı bir hava, mutlu kişiler ve güzel mi güzel kelebekler görür. Ceylanlar nazlıca otların yapraklarından bir ısırık alıyor, kuşlar gagalarına melodiler tutturmaktadır. Marye ile ağaçlık bir yoldan yürürler sonra Marye Raphael'ın gözlerini kapar, açınca karşısında büyük ve ihtişamlı bir kutup tilkisi görür. Büyülenmiştir. Arkasında çiçekli bir orman, önünde ise diz boyu bembeyaz karlarla kaplı kutup bölgesi vardır. Ormandan taşan toz pembe güller, kutup

bölgesinde karlarla kaplı bir güzelliştir. Tilki üstüne binmeleri için eğilir. Marye tilkinin sırtını sıvazlayarak: "Hadi götür bizi Karbulut." der. Tilkinin adı Karbulut'tur. Karbulut havalanmaya başlar. Yolda giderken Marye elini gecenin karanlığına uzatır. Hilal şeklindeki Ay'ı tutar. Aynı bir gece lambasının ipini çeker gibi çekiştirir. Birden bütün yıldızlar parlamaya ve ışık saçmaya başlar. Hayranlıkla izler. Her şeyi hayranlıkla izler Raphael. Bir yerde inerler. Karşılarında canavar gibi her şeyi yutan bir sis vardır. Bu sis, onu evine götüren bir nevi portaldır. Marye arkasından seslenir:

- Senden tek bir şey istiyoruz.
- Nedir o?
- Burada görüp öğrendiğin temizliği dünyaya aktarabilir misin?
- Umarım. Ama bunu nasıl yapacağım?
- Düşünerek. (Eliyle kafasını işaret eder.) Her şey burada. Sadece inan.
- Ama beni garip karşılarlar. Ben inansam onlar inanmaz. Toplum buna karşı çıkar.
- Kaç kişiye karşı çıkmaz ki toplum. Ama bir gün biri tarz değiştirir ve tarzı sevilirse o kadar hızlı değişirler ki.

O sırada Raphael'in aklı çok karışır. En sonunda cümlelerini toplar. "Toplum mu bizi yönetir biz mi toplumu?"

Marye: "Bu, tavuk mu yumurtadan çıkar yumurta mı tavuktan sorusunun bir türü" diye yanıtlar. Raphael sise doğru ilerler. Birden duraksar.

Marye 'ye döner:

- Peki onları nasıl ikna edeceğim?
- 20 tane çuvalı nasıl hiçbiri kalmayana dek taşırsın?
- Bilmiyorum.
- Birinden başlayarak.

Raphael sise doğru ilerler. Bir süre sonra sis onu yutar. Raphael evinde uyanır. İlk iş olarak fabrikadaki iş arkadaşlarına yaşadıklarını anlatır. Gülüp geçerler. Sonra müdüre, doktora, polise kısacası etrafındakilere anlatır. Hiçbiri ona inanmaz ve deli olduğunu düşünür. En sonunda Raphael kara kara düşünürken aklına bir fikir gelir. Tenha bir alana gider. Elindeki çekiçe altındaki betona darbeler indirmeye başlar. "Hey, sen! Ne yaptığını düşünüyorsun?" bu polisin sesidir. Raphael polise doğru döner:

- Bu betonu kırıp altındaki toprağa ağaç dikeceğim.
- Çıldırıdın mı sen? Seni sersem. Zaten yeterli su, hava ve çalışmamız yok.
- Ağaçlar bize bunları sağlar. Çiçekler de öyle. Bize temiz hava ve oksijen sağlar. Hem de rengarenkler. Ben artık gri-den bıktım. Kırmızı, mavi, mor, yeşil gibi renkler tatmak istiyorum.

Polis, Raphael'in deli olduğunu düşünüp onu hapse atar. O sırada oradan geçen gazeteci olaya kulak misafiri olmuştur. Bu haberi yayımlayıp dağıtır. Kısa sürede toplumun ilgisi- ni çeken haber herkese yayılır. Raphael ise başta söyledi- ği şiiir düşünür. "Kalp yaralarını iyileştirirsin çocuk. Çün- kü ayırım yapmazsın. Güzellik bulursun bu dünyada çünkü masumsun. Meğer çocuk olmayı değil, Anlamayı öğrene- memişiz. "der. Halkın ilgisi bir saksı ile başlamıştır. Bazıla-

rı atalarından kalma depoya kaldırdıkları bitki tohumlarını dikmeye başladıktan sonra, bir süre önce deli gördükleri adamın fikirleri mantıklı olmaya başlamıştır. Bir süre sonra insanlar çöp diye attıkları eşyalardan yeni şeyler yapmayı öğrenirler. Beton artık yerini çiçek ve ağaçlara bırakmıştır. Artık sadece gri yoktur. Yeni meslekler türemiştir. Raphael hapisten çıkınca, barış madalyasına aday gösterilir. Kazanır da. İnsanlar mutluluğa ulaşmıştır. Raphael yaşadıklarını sayfalara döker ve bir kitap oluşturur. İnsanları inandırma çabasını son sayfada özetler." Önce deli deyip alay ederler, sonra hapse atarlar, sonunda da madalya verirler." Çok geçmeden kitap çok satılanlar listesine girer. Kitabı örnek olarak birbirlerini sevmeyi öğrenirler.

Fakat hala bir eksik vardır. Raphael bunu hisseder. Çünkü hala birbirlerini anlamayan insanlar vardır. Bu onları kavgağa yönlendiren bir şeydir. Bu yüzden bir dernek kurar. Birini Nasıl Anlarsın yani BNA Derneği. Kapıda en sevdiği cümlelerden biri yazmaktadır.

"İnsan sevimlikten çok anlaşılmayı istiyordu belki de..."

George Orwell

Dernek bir sürü kişi ağırlar. Toplum orada birbirini anlamayı öğrenir. Artık daha mutludurlar. Raphael'ın ise iki çocuğu olur. Bir erkek ve bir kız. Adlarını da Charles ve Marye koyar. Gerçekten de tekrar buluşmuşlardır...

Birgün rahatlama amacıyla bir lavanta tarlasına giden Raphael, etrafına bakınırken parlak bir şey görür. Ona

doğru yürür. Parlaklığından dolayı ne olduğu tam olarak göremez. Ona doğru uzanır. Birden kendini bambaşka bir yerde 28 yaşında bulur. Kendi dünyasının aksine karanlık ve kirli bir dünyadadır. Herkes soluk suratlı ve üzgündür. Neredeyse hiçbir şey hatırlamaz. Çaresizce etrafa bakınır. Arkasında kocaman bir adam görür. "Senin burada ne işin var? Dönsene işine!" diye bağırır adam. Karşısındaki fabrikaya doğru yürür. Birkaç yıl boyunca yoğun bir şekilde çalışır. Bir gün moladayken hava almaya, terasa doğru ilerler. Bir fabrikanın terasında, terasın dört bir tarafını gri binalar çevreler...

BEN VE ARKADAŞIM

Altıncı sınıfın ilk günüydü. Çok heyecanlıyım. Uzun bir talden sonra sınıf arkadaşlarımı görecekdim. Sınıfa girdim, arkadaşlarımla sarıldık, uzun uzun sohbet ettik. Ders başladı. Öğretmenimiz geldi ama yalnız değildi. Yanında tekerlekli sandalyede bir çocuk vardı. Herkes garip bir ifadeyle ona baktı, oda gözlerini kaçırdı. Utanma ve üzüntü hissettiğini fark ettim. Öğretmenimiz bizi tanıştırdı. Adı Arya'ydı. Öğretmenimiz onu en ön sıraya oturttu. Oturabilmesi için oturaklardan biri sınıftan çıkarıldı. Bütün gün sessizce yerinde oturdu. Gün bittiğinde ailesi sınıfa gelip onu aldı. Günler geçtikçe onun sınıftaki varlığı sıradanlaştı. Kimse onunla ilgilenmiyor, onunla konuşmuyordu. Bu durum beni çok rahatsız ediyordu. Onunla hem konuşmak istiyor hem de onun kalbini kırmaktan, onunla doğru iletişim kuramamaktan korkuyordum.

Bir gün cesaretimi topladım ve yanına gittim. Başını kaldırmadan bir şeyler yaptığını fark ettim. Önündeki kağıda bir şeyler çiziyordu. Çiziklerini görünce hayran kaldım. Çok güzel çizmişti ama resminde yalnızlık vardı. Tek başına oturan bir çocuk çizmişti. Kalabalıktan uzakta, tek başına. Bu beni çok etkiledi. İçime bir hüznün çöktü. Cesaretim kırıldı ve onunla konuşamadım. Günlerce onu izledim. Resimlerini, çizimlerini gizlice izledim ama yalnızlık hiç değişmemişti. Sınıfa baktığımda herkes birbiriyle konuşuyor, şakalaşıyor fakat Arya'nın yanına gitmiyordu. Arkadaşlarım

onu tanımak için çaba harcamıyordu. Ben onlar gibi olmak istemiyordum. Onunla arkadaş olmak, sohbet etmek, resimlerine daha yakından bakmak istiyordum. Ertesi gün bir fırsat doğdu. Yanından geçerken Arya'nın çizdiği resim yere düştü. Resmi yerden alıp ona verdim. Resmin çok güzel olduğunu söyledim. O da bana çekinerek teşekkür etti. Sonra bir anda sohbet etmeye başladık. Çok merak etme rağmen ona durumunu ve nedenini hiç sormadım. Onu üzmekten korktum.

Zaman geçtikçe arkadaşlığımız ilerledi ama diğer arkadaşlarım sürekli bana söylendi. Onunla neden konuşuyorsun, o seninle dışarı bile çıkamaz, seninle yürüyemez dediler. Bu beni çok kızdırıyordu. Tüm gece olanları düşündüm ve karar verdim. Ertesi gün Arya'yı dışarı çıkaracaktım.

İlk teneffüste açık havada çizim yapma bahanesiyle Arya'ı dışarı çıkardım. Diğer arkadaşlarımın bakışları arasında bahçeye çıktık. Ben Arya'nın tekerlekli sandalyeyi sürmesine yardım ettim ve bir bankın yanında durduk. Beraber resim yaptık. Birkaç sınıf arkadaşımız merakla yanımıza geldi. Arya'nın çizimlerini görünce hepsi çok etkilendi. Arya'nın yüzünde sıcak bir gülümseme oluştu. Bugün hem onun için hem de benim için çok güzel bir gün oldu.

Zaman geçtikçe diğer arkadaşlarımda onu tanımaya ve onunla arkadaş olmaya başladılar. Arya artık daha mutluymuştu. Yüzündeki sıcak gülümseme hiç gitmiyordu. O gün verdiğim karar için ve yanına gittiğim için ben de çok mutluydum.

Öğretmenimiz bu olaylardan birkaç hafta sonra sınıfa gele-
rek okulda yapılacak resim yarışması için bir duyuru yaptı.
Ben ve arkadaşlarım Arya'yı cesaretlendirerek resim yarış-
masına katılmasını sağladık. Yarışmanın konusu arkadaş-
lıktı.

Bir ay sonra yarışma sonucu açıklandı. Arya birinci olmuş-
tu. Resmini gördüğümüzde hepimiz çok duygulanmıştık.
Çünkü Arya resminde hepimizi çizmişti. En önde o ve ben
vardık ve hepimiz çok mutluyduk. Artık Arya'nın resimle-
rinde hüznün değil mutluluk vardı. Ben ve tüm arkadaşlarım
da farklılıklarımızla özel ve güzel olduğumuzu anlamıştık.

BEN VE ARKADAŞIM

RESİMLEYEN: Zeynep Ela KOCAKIRAN-6-A

UYUYUNCA YORULAN ÇOCUK

Her şey sabah uyanamamamla başladı. Çok garipti, sanki hiç dinlenmemişçesine yorgundum. Yataktan kalkamıyordum. Başka bir deyişle: Uyuyunca yorulmuştum. Evet, herkesin tersine ben uyuyunca yoruluyordum. Hiç kimse nedenini bilmeseydi bana "Gece Kuşu" diyorlar. Çünkü gece geç yattığım için uyuyamadığımı düşünüyorlardı. Ama aslında geç yatmıyordum. Yalnızca uyuyunca yoruluyordum. Bu durumu bir sorun olarak görmüyorum. Hatta bu yeteneğimi seviyorum. Duruma şu açıdan bakarsak, gece istediğim her şeyi yapabiliyorum. Bunu sizden başka kimse bilmiyor. Bilenler de zaten bana inanmıyorlar. Aslında dolaylı yolla anlatmaya çalıştığım oldu. Mesela ramazanda sahura kadar uyanık kaldım. Gözlerim fal taşı gibi açık. Diğerleri bayılmış resmen. Güya en fazla uyanık duran yarışması yapıyorduk. Ama uyudukları için beni göremediler. Bir diğer denemem de yarı yıl tatilinde oldu. Bir gün gece hiç uyumadım, sabah uyudum ama odama bile girmedikleri için beni göremediler. Bana inanmak isteyenler inansın ama inanmak istemeyenler için artık uğraşmıyorum.

Benim en büyük hayalim koşucu olmaktı ama vazgeçtim. Çünkü hiçbir yarışın gece yapıldığını sanmıyorum. Ee uyuyarak koşamayacağımdan dolayı (Dikkat! Ben bir uyurgezer değilim. Yalnızca uyuyunca yoruluyorum.) vazgeçtim. Şimdi soruyorsunuzdur: "Sen okula nasıl gidiyorsun?" diye.

Okula bir şekilde gidiyorum. Ama dönmüyorum. Çünkü beni yatılı okula gönderdiler. Belki orada gece de ders işliyorlardır diye. Bir kez okula gidiyorum. Bir ay dönmüyorum. "Gece tek başına ne yapıyorsun?" diyorsanız cevabı: "Günlük yazıyorum. Ama o gece yazmadım, çok sıkılmış-tım. Okulumuz yatılı olduğu için bahçemiz yoktu. Ben de dışarı çıktım. Biraz etrafı gezdim. Sonra o karanlıkta bir adam gördüm. Sanki birine benziyordu ama çıkaramadım. Hemen o bölgeden uzaklaştım ve bir bahane uydurup en iyi arkadaşım Hazal'ı uyandırdım, durumu anlattım. Ortalık çok sessizdi. Sanki okula bizden başka kimse yok gibiydi. Sessizce gidip mutfağı ve öğretmenler odasını kontrol ettim. Evet, tahmin ettiğimiz gibi, öğretmenimiz yoktu. Hazal da diğer sınıflara baktı. Öğrenciler uyuyordu. Bu işe bir anlam vermeye çalıştık:

- "Sence öğretmen nerede?"

- "Bilmiyorum."

Bir anlam veremedik. Bu olayı çok gizli defterime not ettim. Ben gizem çözmeyi çok severim. Bu yüzden bana ilginç gelen her şeyi buraya yazarım. Belki büyüyünce dedektif olmayı düşünebilirim. Aslına bakılırsa ailem beni iyi ki yatılı okula göndermiş. Hem yeni arkadaşlar hem de yeni öğretmenler tanıdım. Geceleri uyanık kaldığımı kimse fark etmiyor.

Neyse, olayımıza dönelim. Hazal, elini çenesine koymuş düşünüyordu. Sordum:

- "Ne düşünüyorsun?"

- "Şey, hiç."

Sanki bir şey fark etmiş gibiydi. Tam o sırada öğretmen yatakhanesinin kapısı açıldı. Biri buraya doğru geliyordu. Tekrar yataklarımıza dönmek için zamanımız yok gibi görünüyordu. Ne yapacağımızı bilemedik ve bize en yakın olan merdivenlere doğru koştuk. Çok önemli bir karar vermemiz gerekiyordu. Ya yukarı çıkacaktık ya da aşağıya inecektik. Aşağıda yemekhane vardı, yukarıda da...

Adımlar yaklaşıyordu. Hızlı bir karar verip yukarıya çıktık. Son cümlemi tamamlayamamış olamamın sebebi yukarıda ne olduğunu hiç birimizin bilmemesiydi. Öğrencilerin o kata çıkmaları yasaktı. Ama artık bir karar vermiştik. Kararımızdan vazgeçmedik ve yukarı çıktık.

Yukarısı çok karanlıktı ve kapılar yerine yalnızca sonu yok gibi görünen bir koridor vardı. Son hız ama temkinli oraya doğru koştuk. Bu koridor bitmiyordu, sanki sonsuz bir yolda koşuyorduk. Tam biraz daha hızlanmıştık ki, düştük! Bir yerden kayıyor olmalıydık, çok hızlıydık. Nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrimiz yoktu, düştük. Zemin çok sertti. Yerde iki tane el feneri vardı, karanlıktan kurtulmak için el fenerlerini alıp yaktık ve ilerlemeye başladık. Burası okulun neresiydi? Ya da burası okul muydu? Öğretmenler bize neden bu katı yasaklamıştı? Eğer yasaksa bu kat niye vardı? Tam bu düşüncelerle ilerlerken gün doğmaya başlamıştı. Herkes on dakikaya kalmaz uyanmış olacaktı. Peki ya biz ne yapacaktık?

O sırada gözüme bir merdiven çarptı. Merdivenden aşağı indik, burası bizim öğretmenler yatakhanesine iniyordu. Yatakhane boştu, peki kimseye görünmeden tekrar yatağımıza nasıl geri dönecektik? Neyse ki, kimse uyanmamıştı. Yavaş yavaş kendi yata Khanemize doğru ilerledik. Acaba öğretmenimiz neredeydi? Hemen gidip yataklarımıza oturduk. Tam yatacakken, cebimde bir ağırlık hissettim. El fenerlerini cebimde unutmuştum. Bir anda alarm çalmaya başladı ve okulun kapısı açıldı. Ama çoktan biz yataklarımıza girmiştik bile. Öğretmen ne olduğunu anlamadı ama ben el fenerlerini bırakmadıkça alarm çalmaya devam edecek gibi görünüyordu. Öğretmen ne olduğunu anlamak için yukarı çıktığı sırada, yukarının sadece öğretmenler tarafından kullanıldığı anladım. Var gücümle el fenerlerini yukarı fırlattım, alarm sustu. Öğretmen o gün boyunca birçok telefonla konuştu. O günü de böyle kapatmış olduk arkadaşlar. Diğer arkadaşlarım da bu durumun öğretmenden kaynaklandığını sandılar. Bu arada, Hazal bana dönüp şunu söyledi:

- "Bence senin karanlıkta dışarıda gördüğün adam öğretmenimizdi. Eğer o seni görmüşse başın derde girebilir." İlk önce inanır gibi oldum ama sonra vazgeçtim. Gece gece dışarıda ne işi olabilirdi ki? O gün de bitmişti. Gece oldu ve yataklarımıza girdik. Ben yine uyuyamamıştım. Herkes uyumuştı ve ben yine günlüğümü yazmaya başladım. Tam yazmayı bitirmiştik ki, öğretmen beni çağırdı! Yoksa, yoksa Hazal doğru mu söylüyordu? Ama düşündüğüm gibi de-

ğildi, benim dışarıda gördüğüm adam, öğretmenimin arkadaşıymış o beni görünce öğretmenimi aramış.

Öğretmen benim sorunumu anladı ve artık bazı derslerimizi (astronomi gibi) gece yaptık. Öğretmenimiz, derslerimizin bazılarını gece yapmak için izin alıyormuş. Telefon görüşmeleri de bu yüzdenmiş. Durumu Hazal'la paylaştım, o da rahatladı. Öğretmenim bana üst katın öğretmen yatakhaneğine açılan girişini bulduğum için teşekkür etti.

UYUYUNCA YORULAN ÇOCUK

RESİMLEYEN: Ekin PEKŞEN-7-B

BENCİL FINDIK

Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde develer tellal iken pireler berber iken ben annemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken. Mutluluklar Ormanı diye bir orman varmış. Bu ormanın mutlu bir orman olmasının asıl nedeni ormanın kralı , Kral Aslan'mış. Kral Aslan, ormanı o kadar güzel yönetiyormuş ki ormanda hiç huzursuzluk çıkmazmış. Bir gün ormana Anne Sincap , Baba Sincap ve çocukları Fındık'tan oluşan yeni bir aile gelmiş ve ormandaki tüm huzur bozulmuş.

Fındık , o kadar şımarık o kadar bencilmiş ki ormanın hepsi onun olsun , ailesi gibi tüm orman halkı o ne isterse yapsın istiyormuş. Gördüğü her oyuncağı, kimin elinde olursa olsun, ister; alamayınca saatlerce ağlarmış. Güzel bir ev gördüğünde "Burası benimdir." deyip sahiplenmeye kalkarmış. Bu tutumundan herkes çok rahatsızmış.

Fındık'ın anne ve babası bu durumu önlemek için çok çaba sarf etmişler ancak bir türlü başaramamışlar. Fındık'ın durumunu Kral Aslan'la konuşmaya, çocuklarının isteklerini yerine getirip getirmeyeceğini sormaya gitmişler.

Kral Aslan “ Bu ormanda demokrasi var. Bu istediğiniz bizim ormanımızın kurallarına aykırı. Eğer bu kurallara uymayacaksanız lütfen bir an önce bu ormanı terk edin.” diyerek Sincap ailesinin bu isteğini geri çevirmiş. Kraldan olumlu bir yanıt alamayınca bu sefer orman halkını ikna etmeyi dememişler fakat aldıkları cevap diğerlerinden farklı olmamış. Ailesi bu sefer Fındık’ı bu kararından vazgeçirmeye , ona bencilliğin ne kadar kötü bir şey olduğunu anlatmaya çalışmış ama Fındık’ın inadı inatmış, onu kararından geri döndürememişler. Sincap ailesi ormanda huzursuzluk çıkarmaya devam etmiş ve artık orman halkı bu durumdan sıkılmış. Son çare olarak bu aileyi krala şikayet etmekte bulmuşlar. Kral Aslan halkının böyle sorunlarının olmasına çok üzülmüş. Ertesi gün Kral Aslan , Anne Sincap ve Baba Sincap huzuruna çağırmış. Onlara “Sevgili Anne Sincap ve Baba Sincap neden böyle bir bencillik yapıyorsunuz? Neden ormanımızın huzurunu kaçıyorsunuz?” deyince Baba Sincap dayanamayıp çocukları Fındık’ın ne kadar şımarık ve bencil olduğunu anlatmış. Kral Aslan bu duyduklarına hem çok şaşırmış hem de çok üzülmüş. Ertesi gün Kral Aslan halkı da toplayıp hep beraber Fındık’a bencilliğin ne kadar kötü bir şey olduğunu nasıl öğretebileceklerini düşünmek için bir toplantı yapmışlar. Herkesin fikrini söylediği saatler süren bu toplantı sonucunda kangurunun fikrini yapmaya karar vermişler. Kangurunun fikrine göre: Herkese, meydana gösteri olacağını duyuracaklarmış. Kurt, tavşan ve kaplumbağa da bencillikle ilgili bir gösteri hazırlayacaklarmış. Böylece Fındık’a da bencilliğin ne kadar kötü bir şey olduğunu anlatacaklarmış.

Beklenen gün gelmiş. Fındık'ı en ön sıralara oturtmuşlar. Gösteride Kurt ve kaplumbağa bir olup tavşanı kendi evinden attırıp evsiz bırakıyormuş. Tavşan çok üzülüp ağlıyormuş ve tüm hayat düzeni bozuluyorum. Kaplumbağa ve Kurt ise tavşanın evini ortaklaşa kullanmaya başlamışlar ama sonra bu evin onlar için gereksiz olduğunu anlayıp yaptıkları bu bencillikten dolayı pişmanlık duymuşlar. Tavşanı arayıp ondan özür dinlemişler ve herkes kendi evinde mutlu mesut yaşamış.

Gösteri bitince Fındık bencilliğin ne kadar kötü bir şey olduğunu anlamış ve kendisinin de bencil bir insan olduğunu farkına varıp çok üzölmüş. Fındık öncelikle anne ve babasından, sonra da tüm orman halkından bencilliği için özür dilemiş. Bu olaydan sonra çok uslu bir çocuk olmuş ve Mutluluklar Ormanı eski mutlu günlerine dönmüş. Onlar ermiş muradına biz çıkalım kerevetine.

BENCİL FINDIK

RESİMLEYEN: Aslı GİRĞİN-5-G

KİRPİ İÇİN KAR

Bir kış günüydü. Kirpi Kamil, arkadaşı Sincap Selahattin ile evinde otururken dışarıda yağmur çiseliyordu. Kirpi Kamil yine arkadaşına yakınıyordu. "Bu hava ne böyle! Kışın İzmir'de olmak berbat. Biraz kar bile yağmıyor." Sincap arkadaşı ise sadece göz devirmekle yetindi. Bunu gören Kamil sinirlendi ve "Neden göz deviriyorsun ki? Ben buraya İstanbul'dan geldim karın devamlı yağmadığı bir yerde kışın yaşamak çok zor tamam mı?" dedi Kirpi Kamil. Selahattin biraz sinirlenmişti. Sonuçta onu buraya sürüklememişlerdi, kendi gelmişti İzmir'e. Burada kalmak istemiyorsa neden gitmiyor ki diye düşünüyordu. Selahattin Kamil'i kırmamaya çalışarak sordu "Neden buradasın o zaman? Niçin İstanbul'a geri dönmüyorsun?" dedi. Kamil bu sözler karşısında şaşırdı ve "Elbette sakın bir hayat için buradayım da kar yağmamasına nasıl çözüm bulabilirim? Ne yani ben bulut muyum sence?" dedi küçük sincap. Elbette Kahin Fare'ye giderek. Kahin Fare'yi biliyorsun değil mi?" dedi merakla. Kirpi tereddütle hayır anlamında başını salladı. Bunu gören Selahattin ağzı açık karşısında duran kirpiye boş boş baktı. Ardından "Nasıl yani!" diye çığlığı bastı. Kirpi Kamil yüzünde anlamamış bir ifadeyle Selahattin'e baktı. Selahattin ise başını ovaladı ve "Ah ah" dedi hiç anlamıyordu herkesin tanıdığı gizemli kişiliğe sahip bu fareyi tek tanımadığını söyleyen kişi şu an karşısında oturmuş ona bakıyordu. Çok garipti bu Selahattin için. Sincap bununla uğraşamazdı.

Arkadaşına yolu tarif etti ve Fare'nin dediklerine uymasını söyleyip ceketini alıp evine doğru yürümeye başladı. Kamil evde tek başına kaldı ve kendi kendine "Ben de fareye gideyim bari." deyip yola çıktı. Kirpi arkadaşının tarif ettiği yeri buldu ve içeri girdi. Daha doğrusu içeri girdiğini umdu çünkü farenin dükkana benzer bu yeri çok karanlıktı. Kamil içeriye doğru seslendi ama dükkandan çıt çıkmadı. Kirpi tam arkasını dönmüş gidecekti ki bir ses geldi. Küçük, kirli tüylü, gizemli bakışlar atan bu fare "Pardon, ne istemiştin?" dedi. Kirpi, fareye arkadaşının buraya gelmesini istediğini söyledi ve karlar hakkında düşüncelerini anlattı. Son olarak çözüm bulmak istediğini söyledi. Fare parlak gözlerle kirpiye bakıp ona bir harita verdi. Kirpi bir haritaya bir fareye baktı. Fare' nin açıklamada bulunmasını bekledi bir cevap alamayınca sordu "Ben bu haritayı ne yapacağım?" diye. Fare baktı, baktı, baktı... Uzun uzun baktı. En sonunda bir an bağırdı: "Batıdaki yolun asfalt çıkıntılarına git, yol kenarındaki ateş karınca kolonisinden ateş su karınca kolonisinden su al. Yosunlu ağacın tepesindeki dala çık ve aldığın ateş ve suyu dök. İşte o zaman haritayla yapacakların bir anlam kazanacak." dedi. Kirpi acaba bu fare benimle dalga mı geçiyor diye düşündü ama fare çok ciddi görünüyordu. Bu yüzden farenin dediklerini yapmak için dükkandan çıktı.

Kirpi Kamil eve gitti, yolluk çanta hazırladı ve otobüs durağına doğru yürümeye başladı. Yolda düşündü "Umarım bu farenin akli yerindedir." diye. Bu soğuk kış gününde onu bekleyen şeyleri merak ediyordu ama aynı zamanda korku-

yordu. Fark etmeden durağa varmıştı bile. Durakta oturdu ve bekledi. En sonunda ölüm gibi uzun gelen bu saatler bitti, kısacası otobüs geldi. Hemen “Batı yolu asfalt çıkıntıları” dedi. Ardından şoföre ödemesini yaptığı gibi arka sıralara oturdu. Çantasını yanına koydu ve kulaklığını çıkarıp müzik dinledi. Asfalt çıkıntıları son duraktı bu yüzden bayağı bir uzaktı. Yol boyu müzik dinledi kirpicik. Son durağa gelince indi kirpi. Oturmaktan uyuşmuş olan bacaklarını esnetip yolun karşısına geçti. Yol kenarına yaklaştıkça bir takım gürültüler duydu. Bu bir insan için duyulmayabilirdi ama kirpi için ses vardı. Çok minik ciyaklamalar vardı. Kirpi ilerde hareketlilik gördü ve oraya yürüdü. Ortalık savaş alanıydı. Ateş ve su karıncalar savaşıyordu. Kirpi yerde baygın görünen bir karınca gördü ve hemen onu kollarına alıp savaş ortasında durdu. Karıncalara göre kirpi çok büyüktü ve onu görünce hepsi durdu. Kirpi neden savaştıklarını soracaktı ki bir karınca kirpiye doğru koşmaya başladı. Kirpinin kolundaki karıncaya baktı ve “Ara Karınca” diye bağırdı. Herkes Kamil’in kucağındaki karıncaya bakmak istiyordu. Kirpi hiç bir şey anlamadı “Neden herkes kucağımdaki bu karıncaya bakmaya çalıştı?” dedi . Kraliçe açıklayıcı bir tavırla” Kurtardığın karınca ne su ne de ateştir, o aradır. O, aramızdaki tartışmaları çözmeye çalışır. Hatta bazıları ona iki koloniye bir araya getirme çabasından dolayı “Aralık, Ara Karınca, Buharlı Karınca” derler. Ama ne olursa olsun onu herkes sever. Büyük ihtimalle aramızda barış sağlamak için savaş ortasına atlamıştı ve yaralanmıştı. Ama sen onu kurtardın” dedi. Bir karınca koşa koşa geldi. Hemen karıncayı aldı

gitti. Kirpi, kral ve kraliçeden bir şey istemesi gerektiğini söyledi. Bu kurucular ise her şeyi yapabileceklerini çünkü Ara Karınca'yı kurtardığı için ona bir teşekkür borçlu olduklarını, söylediler. Kirpi, onların özel ateş ve suyundan biraz istediğini söyledi. Onlar ise biraz konuşup kabul ettiler. Ertesi gün kirpi tırmanışı düşündü ve irkildi. Ama yapmak zorundaydı ve yapmakta kararlıydı. Kirpi ağacı bulmakta zorlanmadı. Koloninin yanında ki dev yosun kaplı ağaca gitti. Kirpi ağacın altında oturup düşündü yukarı çıkamazdı çünkü tutunacak bir dal yoktu o sırada ağaçtaki salyangozların yapışkan izlerine baktı. Aklına bir fikir geldi. Hemen yapışkanlara tutunarak tepeye çıkmak çok uzun ve yorucuydu. Kirpi en tepeye gelince çantasından ateş ve suyu çıkardı. İkisini de eline aldı, çok heyecanlıydı. Ne olacağını çok merak ediyordu. İkisini de yosuna döktü ve bir buhar çıktı. Buhar mor renkteydi ve bir anda şekil aldı. Dumanda "Akor Dağı"na yazıyordu. Kirpinin aklına harita geldi. Hemen çıkardı haritayı ve üstündeki Akor Dağı yazısını buldu. Yakın bir yerdi Akor Dağı, sadece geçmesi gereken bir nehir vardı. Kirpi hemen yola koyuldu. Yolda durmadan şarkılar söyledi, en sonunda nehre vardı. Nehrin kenarında birkaç tane kurbağa vardı. Kirpi kurbağaların yanına gidip karşıya geçmek için ona yardım etmelerini istedi. Kurbağalar çok iyi kalplilerdi ve bu yüzden onu bir odun üstünde karşıya geçirdiler. Kirpi kurbağalara teşekkür etti ve Akor Dağı'na yürüdü. Akor Dağı'na geldiğinde aslında bunun biraz yüksek bir yer olduğunu anladı. Yani evet, yüksekti ama bir dağ değildi. Hızlıca çıkmayı planladı Kamil. Ancak hiç de hızlı olmadı, çok yüksek geldi ona. Sonunda tepeye ulaştı

ve etrafına bakındı, hiç bir şey yoktu. Biran hayal kırıklığına uğradı ve "Ne!" diye bağırdı iki günlük bu yolculuk boşuna mıydı yani? Aslında Kahin Fare yanılmış mıydı? Olduğu yere oturdu ve çantasındaki yemeği yedi. Çok üzgündü ve aynı zamanda kendini kötü hissediyordu. Nasıl inanmıştı bu saçmalığa. "Of" dedi. O sırada arkasından bir ses geldi ve biri ona "Merhaba" dedi. Arkasını döndüğünde onunla konuşanın bir peri olduğunu bu perinin de bir civciv olduğunu gördü ve şaşırdı. Peri "Benim adım Sihirci Peri." dedi. Ben buraya geldim çünkü sen başarısız oldun." dedi. Kirpi "Ne yani benimle dalga mı geçeceksin?" dedi. Peri sinirli bir halde "Hayır, buraya sana acıdığım için geldim! Böyle bir şeye inanmak çok saçma. Ama çok emek harcadın. Ben senin gibi uğraşıp başarısız olanlara üzülürüm ve istediklerini gerçekleştiririm." dedi. Kirpi ışıldayan gözlerle bunun bir rüya olup olmadığını düşündü. Kamil "Ben İzmir'e kar yağsın istiyorum." dedi. Peri başıyla onayladı ve bir anda Kamil kendini sıcakık evinde dışarıda kar yağarken buldu. Kamil çok mutluydu. Bu tarih kayıtlara bile geçti. "10 Ocak 2017" olarak.

BİR KÜÇÜK KIZIN ÖYKÜSÜ

Düz, sapsarı saçlı uzun boylu, güler yüzlü bir kız varmış Sapanca'nın köyünde. Bu kız ve ailesi yoksulmuş fakat kızın içindeki okuma hevesi ailesini gönülden gururlandırdığı için aile ne olursa olsun kızlarını okutmak istiyormuş. Çünkü babası da annesi de onun yaşındayken maddi sorunlarla karşılaştıkları için okulu bırakmak zorunda kalmışlar. Bu yüzden yine karınlarını doyuracak yemekleri, başlarını sokabilecek evleri varken kızlarını okutmak için çırpınıyorlarmış. Kızları da durumun farkındaymış ve her defasında ailesinden güç alarak derslerine daha çok bağlanıyormuş. Okul evlerine yaklaşık bir saat kadar uzaklıktaymış. Maddi durumları da yerinde olmadığı için kızları her gün okula yürüyerek gidiyormuş. Çünkü derslerini ve okumayı çok seviyormuş. Uzun süre bu durum böyle devam etmiş.

Bir gün lapa lapa kar yağarken küçük kız çok yorgun düşmüş ama okulun kapısına kadar gelmiş. Okulun önünde aniden yığılıp kalmış ama hâlâ yüzü gülüyormuş. Mustafa öğretmen öğrencilerine bakmak için okulun bahçesine çıktığında yerde yatan Hazal'ı görmüş. Çok şaşırmış ama onu daha çok şaşırtan Hazal'ın hâlâ gülümsemesiymiş. Daha sonra Hazal'ı sınıfa taşımış. Hazal'ın ayrılması uzun sürmemiş. Ayılınca öğretmeni Hazal'a su vermiş. Hazal iyice kendine gelince "Nasıl oldun kızım neden bayıldın?" diye sormuş. Hazal "Bilmiyorum öğretmenim, aniden gözlerim

karardı ama şimdi iyiyim” demiş gülerek. Öğretmenin kafası daha çok karışmış ama o an çok sorgulamamış, sadece evlerini ziyaret etmek istediğini söylemiş ve Hazal’dan evlerinin nerede olduğunu öğrenmiş.

Ertesi gün hafta sonuymuş. Hazal büyük bir heyecanla annesine ve babasına öğretmenin ziyaretine geleceğini söylemiş. Hazal annesiyle öğretmeni için çayın yanına güzel bir kek yapmış. Biraz zaman geçtikten sonra Mustafa Öğretmen gelmiş. Evleri küçük, tatlı ve biraz eski bir evmiş. Hazal büyük bir sevinç ile öğretmenini karşılamış. Hazırladıkları keki yedikten ile çaylarını içtikten sonra Mustafa Öğretmen Hazal’a ailesi ile biraz konuşmak istediğini söyleyerek Hazal’dan kısa bir süreliğine odasına gitmesini rica etmiş. Hazal odasına gittikten sonra Mustafa Öğretmen, okulda Hazal’ı baygın bulduğunu söylemiş. Ailesi şaşırmış çünkü bundan haberleri yokmuş. Daha sonra Mustafa Öğretmen asıl onu şaşırtan durumun Hazal’ın baygınken bile yüzünün gülümsemesi olduğunu ve bunun sebebi hakkında bir fikirlerinin olup olmadığını sormuş. Ailesi Hazal’ın içindeki okuma hevesinden bahsetmiş Mustafa Öğretmene. Hazal’ın çok çalışkan olduğunu ve okuma hevesinin hiç bitmediğini de söylemişler. Mustafa öğretmen gülümsemiş ve Hazal’a odasından gelmesi için seslenmiş. Biraz daha durduktan sonra müsaade isteyerek kalkmış. Pazartesi günü Hazal yine güler yüzlü bir şekilde sınıfa girmiş. Mustafa Öğretmen Hazal’a bir sürprizle gelmiş bu sefer. Hazal’a soğuk havalarda üşümemesi için bot ve mont hediye etmiş. Verirken “İçindeki okuma hevesi hiç bitmesin

hep devam etsin.” demiş. Hazal hediyesini görünce çok mutlu olmuş ve ileride çok iyi bir doktor olacağına söz vermiş.

Yıllar geçmiş Hazal söylediği gibi çok başarılı bir doktor olmuş. Bir gün yaşlı bir adam Hazal’ın çalıştığı hastaneye gelmiş. Hazal sıradaki hastayı çağırdığında ne kadar zaman geçerse geçsin karşısında duran Mustafa Öğretmeni hemen tanımış. Mustafa Öğretmen gözleri dolu bir şekilde” Buralara kadar gelebileceğini biliyordum güler yüzlü, güzel kızım.” demiş. Hazal yine gülerek “Size söz vermiştim öğretmenim.” diyerek yıllar sonra öğretmenini muayene etmenin verdiği sevinci ve gururu yaşamış, sözünü tutmuş olmanın mutluluğu ile birlikte.

BİR KÜÇÜK KIZIN ÖYKÜSÜ

RESİMLEYEN: Gümüş DİNÇOĞLU-6-D

ÖZLEM

Sen gittiğinden beri,
Yaşam ölümden farksız
Demiştin incir ağacı çiçek açınca geleceğim
Ama incir ağacı çiçek açmaz.

Sen gittiğinden beri,
Gökkuşağının renkleri bile cansız
Şarkılar anlamsız...
Sana olan aşkımın zehre dönüşmesini istiyorum
Çünkü panzehirim sensin

Sen gittiğinden beri
Her aklıma geldiğinde
Boğazımda düğüm, gözlerimde ağırlık
Kalbimde tarifi olamayan bir acı

ÖZLEM

RESİMLEYEN: Ali Efe ERBEYİ-6-A

KAHRAMAN ASKER

Sulanır toprak şehitlerin kanıyla,
Dolar dereler anaların gözyaşıyla.
Cepheden cepheye savaşılır zorluklarla canla başla,
Türkoğlu korkma.

Türkler savaştı asırlarca,
Kanlarında vardır savaşma.
Canlı düşman ölür gider
Bu vatantopraklarında.

Sen içini rahat tut asker
Döktüğün kanlar, geride bırakılananılar
Her şeyin bir nedeni var
Geleceğin güneşi çocuklar size minnettar.

Sizi gururla anıyorlar,
Yıldızlara baktıklarında.
Gelir şehitler akıllara,
Gözleri dolar daima,
Unutmazlar sizi asla.

Unutulacak gibi değilsiniz,
Siz bu vatanın evlatları.
Bitmeyen bir destanın kahramanları
İyi ki varsınız, her zaman var olacaksınız.

KAHRAMAN ASKER

RESİMLEYEN: Nehir ACARTÜRK-5-B

UMUT KIVILCIMI

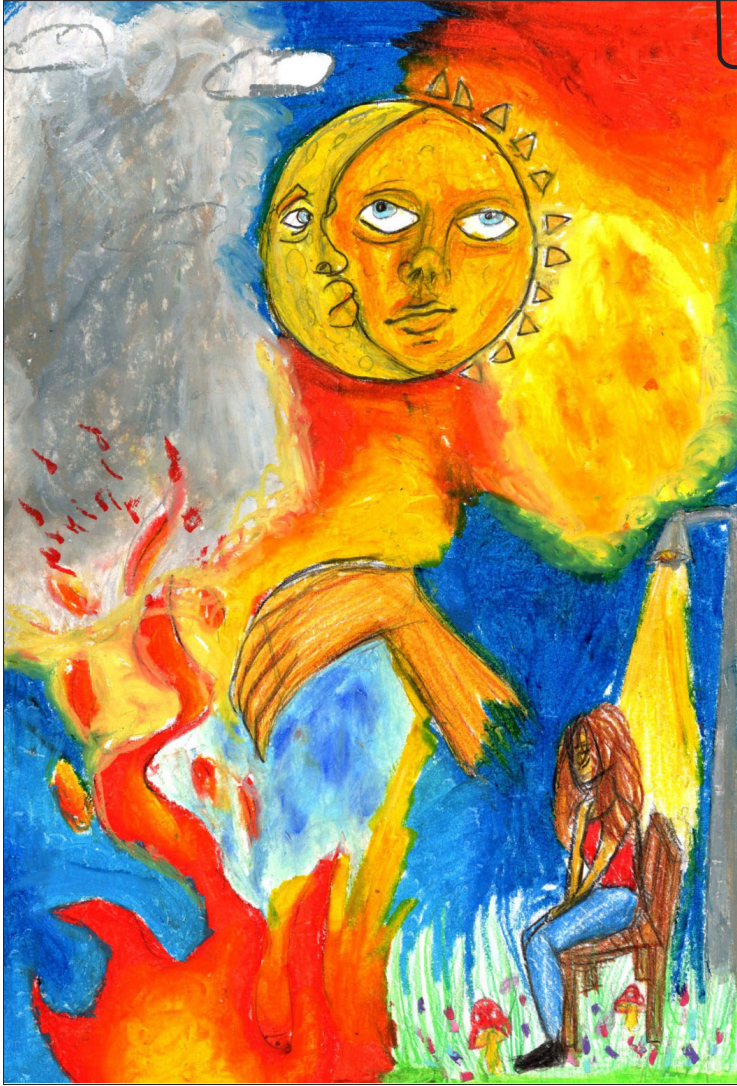
Ay doğar güneş batar,
Yıllar yılları kovalar
Büyüdükçe düşünür,
Planlarsın geleceği.
Acı olan da budur, unutursun geçmiş

Kurduğun hayellerim kansızdır ama
Yanıp tutuşursun bir umut kıvılcımıyla,
O kıvılcım yanar, söner,
Belki büyük bir alev döner.

O alev sonsuz değildir,
Bir gün kül olur gider.
Önemli olan da budur
Kül olunca umutların.

Daha çok çabalarsın,
Yaklaşırsın hayaline,
Ne denildiğine bakma,
Alevine su atanları,
Sustur hep hayatta

UMUT KIVILCIMI

RESİMLEYEN: Duru ÖZDALGIÇLAR-5-B

AŞIKLAR KÖPRÜSÜ

Bizans Prensesi Chloe'nin büyüleyici bir güzelliği vardı. Sapsarı saçları, yemyeşil gözleri görenleri büyülüyordu. 21 yaşındaydı. Dünyanın bir çok yerinden talibi vardı. Fakat o evlenmek istemiyordu. İngiltere Lordu'nu bile reddetmişti. Babası kızının bu haline çok üzülüyordu ama Prenses Chloe sadece aşık olduğu birisi ile evlenmek istiyordu.

Ünlü tüccarlar her mayıs ayında Bizans İmparatorluğunda alışveriş yapmaya gelirlerdi. Ünlü Tüccar Agâh Bey oğlu Aybars ile Bizans'a alışveriş yapmaya gelmişti. Prenses Chloe da bir hafta sonra yapılacak balo için elbise dik-tirmek istiyordu. Diktireceği elbisenin kumaşını almak için babasının 3. eşi olan Halime Hatun ile beraber faytonla lüks dükkanların yer aldığı Tüccarlar Caddesi'ne gittiler. Gezdiler, gezdiler ama Prenses Chloe istediği kumaşı bulamadı. Son tezgaha doğru ilerledikleri sırada Agâh Bey'in oğlu Aybars ile göz göze geldiler. İkisi de birbirlerine ilk görüşte aşık olmuşlardı. Aybars'ın kızıl saçlarına güneş vurdukça Prenses Chloe onu iyice hayranlık duymaya başlamıştı. Tatlı tatlı sohbet ettiler. Prenses Chloe'nin aklına bir fikir gelmişti; Aybars'ı baloya davet edecekti. Halime Hatun ile saraya geri döndüler. Akşam yemeği için salona indiler. Prenses Chloe salonda Komutan Meriç'i görünce çok şaşırılmıştı. Çünkü komutan uzun süren bir seferdeydi bu kadar erken gelmesini beklemiyordu. Komutan Meriç, hemen

Chloe'ye sarıldı. Ama Prenses Chloe ondan uzak durmaya çalışıyordu. Çünkü onların dostluğu bozmuştu. Ama Meriç onu hala çok seviyordu. Meriç balo günü Prenses Chloe'yi dansa kaldırmak istiyordu. Yemekler yenildikten sonra herkes odasına çıktı. Prenses Chloe uyuyana kadar Aybars'ı düşündü. Ertesi gün olduğunda Chloe o kadar heyecanlıydı ki kahvaltı bile yapmadan Tüccarlar Çarşısı'na gitti, orada Aybars ile buluşacaklardı. Buluştuklarında Chloe ile konuşurken Aybars'ın dikkatini birisi çekti. Onları izleyen, Aybars'a öldürecek gibi bakan bir kişi onun merakını uyandırmıştı. Bu buluşma Meriç'i sinirlendirmişti. Meriç'in Aybars'a olan kını o gün filizlenmişti.

1 HAFTA SONRA

Balo günü gelmişti. Sarayda hazırlıklar neredeyse tamamdı. Prenses Chloe merdivenlerden inerken Aybars ile göz göze geldiler. Merdivenlerden indikten sonra Prenses Chloe Aybars'a doğru ilerledi. Aybars ile Chloe dans ederken Komutan Meriç onları izliyordu. Bizans İmparatoru kızının âşık olduğunu anlamıştı bu durum onu mutlu etmişti ve o büyüleyici balo maalesef bitmişti. Balodan sonra Aybars Chloe'ye: "Yarın saat 06.00'da seni köprüde bekliyorum." dedi. Bu teklifi Chloe kabul etti.

Ertesi gün olduğunda Aybars ve Chloe buluştular, birlikte günbatımı eşliğinde tatlı tatlı sohbet ettiler. Bu durum 3 ay boyunca devam etti. Aybars ve Chloe ailelerini tanıştırma kararı aldılar. Bir akşam yemeğinde aileler kaynaştılar. Dü-

ğün hakkında kararlarını netleştirdiler. Ama bu karar Meriç'i çok mutsuz etti. Meriç, Aybars'tan ölümüne nefret etmekteydi ve artık bu soruna kalıcı bir çözüm bulmak istiyordu. Aybars ve Chloe yine günbatımında buluştukları bir gün Meriç onları gördü. Meriç'in kini,siniri,nefreti onun gözünü döndürmüştü. Belinden çıkardığı silah ile ilk önce Aybars'ı vurdu,Chloe bağırarak ağlamaya başladı sonrasında da Chloe'yi vurdu. Meriç'in elleri titremeye başladı,dizlerinin üzerine çöküp Chloe'nin saçlarını okşamaya başladı ama bu durum çok uzun sürmedi hemen askerler onu alıp götürdü.

MERİÇ'İN GÖZÜNDEN:

Yıllardır sevdiğim insan başkasını seviyordu,bunca yılımızda hiç mi sevmedi beni, Neden? O neden ben değilim? Acaba sadece arkadaş olarak mı görüyordu beni, bilemiyorum. Benden uzak duruyor acaba ona olan duygularım yüzünden mi yada onun bana olan güvenini kırdığım için mi bilemiyorum ama öfkemede hakim olmam gerek. Yanlış bir şey yapmamalıyım. Bu akşam düğün hakkında konuştular, bu düğüne engel olmalıyım. Yarın onunla konuşacağım. Ertesi gün yine Aybars onun yanındaydı. Artık canıma tak etmişti. Konuşursam alacağım cevap beni çok korkutuyordu. Silahımı çıkarıp, Aybars'a doğrultup ateş ettim. Chloe'nin bağırışı kulaklarımda çınladı. İstemeyerek maalesef onuda vurdum. Sonra diz çöktüm saçlarını okşadım,son kez saçının lavanta kokusunu kokladım...

AYBARS'IN GÖZÜNDEN:

Babamla birlikte alış veriş için seyahate çıktık. Alış veriş yaparken uğruna ölebileceğim kadınla tanışacağımdan habersiz tezgaha geçtim ve o sırada hayatımın aşkı ile karşılaştık. Ertesi gün bana davetiye getirmişti. Baloya çağırmıştı beni ve o gün geldi baloda harika zaman geçirmiştik fakat baloda tanımadığım bir adam sinirli bir şekilde gözlelerini dikmiş bana bakıyordu. Balodan sonra Chloe' yle daha fazla yakınlaştık ve ailelerimizi tanıştırdık. Ertesi gün tekrar buluştuk. Konuşurken yine o adam dikkatimi çekti. Bizim üzerimize doğru yürüdü,silahını çıkardı kalbimde bir acı hissetim...

AŞIKLAR KÖPRÜSÜ

RESİMLEYEN: Derin ACAR-7-E

GÜVEN

On altı yaşında akademik olarak başarılı bir öğrenci olan Deniz, Kocaeli’de yaşıyordu. Bir gün okuldan gelmiş uyu-maya hazırlanıyordu ki telefonuna bilinmeyen bir numaradan mesaj geldi. Mesajda “Yarın okul çıkışı C-4 gemisi restoran katında buluşalım” yazıyordu. Bunu en yakın arkadaşları Derin veya İpek yapmış olmalıydı. Bu yüzden mesajı umursamadı ama yarın oraya gidecekti. Sorgulaması gereken bir şey vardı: Mesaj neden gizli numaradan gelmişti? Daha fazla düşünmeden uykuya daldı. Ertesi sabah uyandı başarılı olmasına rağmen okula gitmeyi sevmiyor, okulu çok sıkıcı buluyordu. Ayak üstü bir şeyler atıştırdıktan sonra zor bela okul yoluna koyuldu. Okula varınca gözü Derin ve İpek’i aradı ancak okulun hiç bir yerinde bulamadı onları.. Deniz, maceracı olduğu kadar cesaretli bir yapıya da sahipti. Onun için mesaj olayını ailesine anlatmayı düşünmüyordu. Zaten anlatsa da ailesinin buna izin vermeyeceğini biliyordu. Ancak en fazla ne kaybederdi ki? Alt tarafı arkadaşlarıyla limanda yemek yiyeceklerdi. İçindeki merak duygusuna yenik düşerek bir taksi durdurdu. Telefonunun şarjının bitmek üzere olduğunu taksiye binince anladı. Taksi hareket etti, yarım saatlik bir

yolculuktan sonra limana ulaştı. Bu arada şarjı tamamen bitmişti. Limanda çokda büyük olmayan bir gemi gözüne çarptı. Bu gemi iki katlı ve diğerlerine nazaran daha yeni bir gemiydi. İçeride bir kaç kişi kendi arasında sohbet ediyordu. Üzerlerindeki kıyafetlere bakılacak olursa bu coğrafyadan değillerdi. Üstelik anlamadığı bir dilde konuşuyorlardı. Bu durum onu daha da kuşkulandırdı. Kafasında soru işaretleri ile boğuşurken imdadına arkadaşları yetişti. Onları görünce bir rahatlama hissetti. Ayrıca tahmin ettiği üzere mesaj, arkadaşlarından gelmişti. Arkadaşlarının yanına yaklaştı. Ağzından sadece bir cümle çıktı: "Alacağınız olsun kızlar." Biraz rahatlamıştı şimdi. Geminin mutfak kısmından mis gibi yemek kokuları yayılmıştı etrafa. Karnının acayip derecede acıktığını fark etti. Restoran bölümüne geçip ilk buldukları masaya oturdular. Fakat arkadaşlarında bir gariplik vardı. Tedirgin ve soğuk davranışları, arkada onları izleyen iki güvenliğin de dikkatini çekmişti. Çok geçmeden İpek ve Derin, Deniz'in kulağına bir şeyler fısıldayıp masadan ayrıldı. Deniz, şimdi yine kuşkulananmaya başladı. Onu dikkatle izleyen güvenliği daha da kuşkulandırmamak için çantasında taşıdığı kitabı okumaya başladı. Neredeyse bir saat böyle geçti.

Deniz meraklanıp üst kata çıktığında gördüklerine inanmadı. Küçük bir şok yaşadı. Gemi hareket hâlindeydi. Gemi, hırçın dalgaları yarıp etrafa beyaz köpükler saçarak ilerliyordu. Üstelik güvertede başkaları da vardı ve onlarda anlamadıkları dilde konuşuyorlardı. İngilizce dese değildi

konuştukları dil. Pekiyi olmasa da çat pat konuşabiliyor ve anlayabiliyordu İngilizceyi. Sabahtan beri kafasını kurcalayan şüpheli durum, şimdi yerini korkuya bırakmıştı. Üstelik ne yapacağını da bilmiyordu. Arkadaşları neredeydi, gemi nereye gidiyordu? Tüm bu sorular muammaydı onun için. Çaresiz biçimde restoran bölümüne geri döndü. Belki arkadaşları geri dönmüştür. Ancak umduğunu bulamadı. Üstelik güneş de batmak üzereydi. Mecburen geceyi burada geçirecekti. Etrafa şöyle bir göz gezdirdi. Gözüne boş bir kamara ilişti. Gizlice içeri süzüldü. Odada bir yatak, yatağın üzerinde kıyafetler vardı. İlginç bir şekilde bu kıyafetler ve oda onun için hazırlanmış gibiydi. Bu planlı olabilir miydi diye düşündü ama arkadaşlarına güveniyordu. Onlar, birlikte büyüyen kardeşler gibiydi. Girdiği bu oda eski ve rutubetliydi. Bu geceyi burda geçirmeliydi ama çok korkuyordu. Günün yorgunluğu tüm bedenini sarmış ve göz kapaklarının kapanmasına artık mani olamıyordu. Çok geçmeden derin bir uykuya daldı. Sabah olduğunda kendini bilmediği, tanımadığı bir coğrafyada bulacaktı.

Sabah; Deniz gelen tıkırtılarla uyandı. Kapıyı temizlikçi olduğunu tahmin ettiği kadın açtı. Onu kolundan tutarak dışarı çıkardı. Deniz ne olduğunu anlamamıştı ve epeyce direndi ama kadın onu zorla siyah bir arabanın içine bindirdi. Deniz tam kaçacakken arkadan gelen sesle yüzünü döndü. Arkadaki adam beyaz mendili Deniz'in yüzüne bastırıp onu bayılttı. Haydut;

"Hızlı gidelim yakında uyanır. Bu kız bu işte işimize çok yarayacak. Bir iki hafta sonra onu da diğerleri gibi organ mafyasına satarız."

Deniz uyanmıştı fakat bunu onlara belli etmiyordu. Her şeyi duymuştu ve korkusu katlanmıştı. Taşlı yollardan geçtikleri çok belliydi. Araba çok sallanıyordu. Denizin kolları bağlıydı. Eski bir kulübeye girmişlerdi. Adam konuşmaya başladı: "Bize teslimatta yardım edip malları başarılı bir şekilde ulaştırırsan sessiz kalman şartıyla seni ÷lkene yollarız. Aksi takdirde organ mafyasına satmaktan hiç çekinmeyiz." Deniz korkuyordu ama başka yolu yoktu. Onaylamak zorundaydı. Usulca kafasını salladı. Adam odadan çıktı. 30 yaşlarında bir kadın içeri girdi. Kadın büyük bir telaşla "Sonunun diğler insanlara benzemesini istemiyorsan beni dinle. Bu teslimatı yapmak zorundasın ki canın bağışlansın. Sana verecekleri kutuyu تنها bir yerde karşı tarafın adamlarına vereceksin. Ben polise haber verip teslimat esnasında bu büyük çeteyi çökertip seni ÷lkene göndereceğiz." Deniz kabul etti.

"Şimdi seni almaya gelecekler. Her dediklerini onayla. Gerisi ben de. Bu çeteyi çökertmek benim için çok mühim. Sakın sorgulama. Bir kahraman gibi imdadıma yetişmişti. Kadın camdan geldiğı gibi yine sessizce çıkmıştı. İçeriye yine aynı adam geldi. Deniz hâla hangi ÷lkede olduğunu bilmiyordu. Ama burası çok sıcak bir ÷lkeydi. Onu bahçeye çıkarıp Toyota marka bir araca bindirdiler. Buranın bir bölümü çöldü. Yaklaşık on dakika sonra bir grup insanın onlara doğru geldiğini gördü. Eline aldığı kutuyu karşı tarafa uzattı bir anda polis olduğunu tahmin ettiğı kişiler tarafından etrafı sarıldı.

Onu ve diğerlerini kelepçeleyp karakola götürdüler. Başının dertte olduğunu farkındaydı. Deniz Türkçe tercüman eşliğinde ifade veriyordu. Deniz başına gelenleri, arkadaşlarının onu tuzağa düşürdüklerini anlattı. Ona göre İpek ve Derin de bu işin içindeydi ve bunu Türkiye'ye döndüğünde araştıracaktı. Deniz'in bir kaç saat sonra suçsuz olduğu ortaya çıktı. O kadına minnettardı. Bir çeteyi çökertmiş ve onu kurtarmıştı. Ama hâla başı beladaydı. Ülkesinden uzak, tanımadığı insanlar onu korkutuyor ve burada geçirdiği iki gün ona bir ömür gibi geliyordu. Nihayet yarın ailesinin yanına ülkesine dönecekti. Derin ve İpek ona bir açıklama borçluydu. Deniz ona devletin misafirleri için ayrılan küçük bir otelinde kalmış, iki günün ardından yarın sabah burnunda tüten ailesine ve ülkesine kavuşacaktı. Onu almaya gelen polis memurlarıyla uçağa bindi. Uzun bir uçak yolculuğundan sonra ülkesine ulaşmıştı. Annesi ve babasını gördüğünde onlara büyük bir sevinçle sarıldı. Derin ve İpek orada yoktu. Normalde onun en yakın arkadaşları olduğu için burada olmalıydılar. Deniz üşüdüğü için elini cebine daldırdığında eline bir kağıt gelmişti. Kağıdı açtı ve içinde şöyle yazıyordu.

"Bizi ihbar etmekle hayatının hatasını yaptın. Kara günler seni bekliyor. Bir nefes kadar yakınındayım." Deniz korkuyla etrafına baktı. Annesi ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Direğin arkasında siyah uzun boylu yüzü maskeli bir adam onu izliyordu. Bu hikayenin sonu onun için yeni bir başlangıçtı.

Her şey yeni başlıyordu...

YARA(R)LI YÜZ

Mert, yine babası ile annesinin kavgasıyla uyandı. Artık bu kavgalardan çok sıkılmıştı. Yataktan büyük bir öfkeyle kalktı, montunu aldı, ayakkabısını giydi ve evden çıktı. Ailesi onun çıktığını duymamıştı bile. Fakat bu, onu artık üz-müyordu. Asansörde yüzünü adeta saran koca yanık izine baktı. Bu izden nefret ediyordu. Bu, onun acı dolu çocuklu-ğunun ona bıraktığı bir hatıraydı.

Evden çıkıp İzmir sokaklarında bir süre amaçsız bir şekil-de dolaştı. Çevresi tarafından kötü ve acımasız biri olarak biliniyordu. İhtiyaç duymadıkça kimseyle konuşmaz, selam bile vermezdi insanlara. Yoldan geçenler ona bir ucube gö-züyle bakardı. Bu durumdan ilk başlarda rahatsızlık duysa da sonradan alışmıştı bu bakışlara. Komşuları bile çocuk-larının onunla oynamalarına izin vermiyorlardı. Yüzünde-ki yara gün geçtikçe onu insanlardan uzaklaştıran bir hâl almaya başlamıştı. İzmir sokaklarındaki amaçsız turunu soğuk hava kesti. Hava iyice soğumuş, onu üşütmeye baş-lamıştı. Daha fazla yürüyemeyeceğine kanaat getirip eve dönmeye karar verdi. Eve vardığında anne ve babasının kavgası durmuş ayrı odalarda uyuyor olduklarını fark etti.

Soğuk hava onun da uykusunu getirmiş ve bir an önce yatağa geçmeye karar vermişti. Sevdiği bir parçayı kasetçalardan açıp gözlerini yumdu. Tam uykuya dalacaktı ki karşıdaki evden yükselen bir çığlık sesiyle irkildi. Hemen cama koştu, gözlerine inanamadı. Komşularının evini du-manlar sarmıştı. Komşuları Ayşe teyze feryat figan beş ya-sındaki Yağmur'un içeride kaldığını haykırıyordu. Yangın, ona küçüklüğünü hatırlatmıştı. Yüzünün yarısını yakan, ona ucube gözüyle bakılmasına yol açan, onu insanlardan uzaklaştıran yangınla şimdi baş başaydı. Ya arkasını dönüp gidecek ya da kaderine meydan okuyup içeri dalacaktı. Küçüklüğü gözlerinin önünden geçiyordu ki kovaları suyla doldurarak yardıma koşan komşularının arasında buldu kendini. Birinin elinden aldığı kovayı çıkardığı montunun üzerine döktü. Her tarafından su damlayan montunu giyip komşularının meraklı bakışları arasında eve daldı. Salona gitti ancak kimseyi bulamadı. Dumandan göz gözü görmüyordu. "Yağmur!" diye seslendi yine ses duyamadı. Bir daha seslendi, bu sefer mutfaktan cılız bir ses duydu. He-men oraya vardı. Küçük Yağmur korkmuş, mutfak masa-sının altına saklanmıştı. Yanına vardı, onu kucakladığı gibi dışarı çıktı. Çocukla beraber dışarı çıktığını görenler büyük bir mutluluk duydular. Ortalığı bir alkış tufanı kaplamıştı. Öncesinin ucubesi şimdinin kahramanı olmuştu. Çok geçmeden itfaiye geldi ve yangın kısa sürede söndürüldü. Eve geri döndü. Zaten soğuk olan havada ıslak mont giymesi onu iyice üşütmüştü. Seslere uyanan anne ve babasının tuhaf bakışları arasında banyoya yöneldi. Üzerini değiştirip

sıcak bir duş yaptı. Ancak üşümesi geçmiyordu. Tır tır titriyordu. Yatağa geçip uzandı. Ateři çıkmış, soğuk soğuk terliyordu. Ambulans çağrıldı, hemen hastaneye götürüldü. İlaçlar, iğneler, hava vermeler derken derin bir uykuya daldı. Gözlerini bir daha açmayacak şekilde kapatırken hatırında evden çıkışındaki alkışlar ve minnet dolu bakışlar kalmıştı.

YARA(R)LI YÜZ

İNSANLIK

Söyleyecek çok şey vardı ama her şeyi geçtim en çok yoran şey neydi biliyor musunuz? Yargınız... Yargılayarak bakan o gözleriniz, küçük bir hata olduğunda buruşturduğunuz yüzünüz, iğnelercesine laf sokan diliniz... İçimizden biri ölse mesela. İmkânsız değil olabilir ölüm aramızda dolaşırken onu inkâr edemeyiz. İçimizden biri ölse mesela o gün defnedilir ertesi gün neden bu amansız ölümün pençesinden kurtulamadığı tartışılır ondan bir sonraki gün ise dedikodular yüzeye çıkmaya başlar. Acaba yalnız mıydı? Kötü bir şey mi yaptı? Herkes rahmet dilerken içlerinde neden ararlar. Konuşabilecekleri, yargılayabilecekleri en ufak bir olay arayışına girerler. İnsanlık işte... Susmaz. Olur olmaz konuşurlar. Had bilmezler. Kendilerinde konuşma hakkını bulacak kadar yüz­süzler.

İnsan büyüdükçe anlıyor ne kadar iğrenç olduğunu. Ne kadar sınır tanımaz olduğunu. Çok basit bir örnek vermek isterim. Herkesin kendinden nefret ettiği bir dönem olmuştur değil mi? İster ergenlik deyin ister problemi psikolojide arayın.

Ana temeli gerçekten hiç merak ettiniz mi? Ana temel her zaman insanlıktır. Kendinden iğrenmenin üzerini renkli süslerle kaplamadan altında yatan gerçek faktörü gelin bulalım. Kaçmayın herkesin nasıl bir tür olduğunu bilmeye ihtiyacı var. Önce seni incelerler, mesela kilo problemin olsun diyelim, önce seni incelerler sonra yüzlerini buruşturmaya ve daha da sonra konuşmaya başlarlar ama içlerinden. Yalnızca maskeler takarak gelirler ve çok nazik bir dille sizinle iletişim kurmak isterler. Kabul edersiniz çünkü altında yatan sinsi bir neden bulamazsınız. Biraz daha zaman geçer. O kişi nazik sözcüklerle sizi kırmaya başlar ama bunun sizin bir uydurmanız olduğunu düşünürsünüz. Çünkü çok nazik sizi önemsiyor değil mi? Kimse arkadaşınız olmak istemiyor ama o arkadaşınız değil mi? Asla sizi kırmak gibi bir niyeti olamaz. Bu durum devam eder. O kişinin cümleleri daha derinlere saplanmaya başlayınca anlarsınız gerçeği. Önce inkâr eder sonra da kabul edip gerçeği nasıl göremediğinizi düşünürsünüz. Ama üzülmeyin. İnsanlar her zaman can yakacakları, çıkarları olacak şeyleri severler. Suç sizde değildir. Artık gözünüz açılmıştır hatta. Kimseye güvenmemeyi öğrenmiş olursunuz. Uzaklaşır ve uzaklaşırsınız. Yalnızlaşırsınız. O yalnızlık sizin dostunuz olunca ona sığınırınız. Ve pat. Ani bir ölüm. Ne kadar da beklenmez. Neden oldu acaba? Kimse suçlu değil, değil mi? Herkes çok masum. İnsanlık gözlerimizi kapatarak bizi sömürecek.

Bekleyin ve görün...

İNSANLIK

RESİMLEYEN: Ada ÖZSEL-5-G

HANGİSİ DAHA ÇOK ACITIYOR ?

Hiç düşündünüz mü?

Hangisi daha çok acıtıyor?

Bir şeyi söyleyip söylemeseydim demek mi? Yoksa bir şey söylemeyip keşke söyleyebilseydim demek mi?

Peki söyle seni kim bu kadar üzdü?

Seçtiklerin mi? Vazgeçtiklerin mi?

Peki siz söyleyin hangisi daha çok acıtıyor? Bir tanesi bin bir yükün omuzlarına inmesi biri kendini içten içe kemirmek. Peki pişman olmamak için susmak sonucu pişmanlığa bağlamaz mı? Ya da içinde kalmasın diye söylediklerin de seni pişmanlığa götürmez mi? Bütün kapılar pişmanlığa mı açılıyor? Hayat pişmanlık üzerine mi kuruldu?

Çok şiddetli bir kavga ettiniz belki. Karşındaki ağzına geleni söylüyor o kadar sinirli ki gözü hiçbir şey görmüyor. Sen ise susuyorsun belki onun söylediklerinin ağırlığından belki de kırılmak ne demek iyi bildiğinden, kırmamak için. İki taraf da haklıydı bir noktada ama içlerinde hep bir suçluluk ile harmanlanmış pişmanlığı taşıyacaklardı. Biri sağduyusunu kontrol edemediği için biri de kendi gururunu hiçe sayıp

sustuğu için. Susmak acıtır mı? Derler ki susmak bazen en iyi cevaptır. Olabilirdi elbet ama susmak bir kumardı. Canını ortaya koyup ezmelerine izin vermektir. Ama bir yandan susarak da sen acı ektirirdin. Peki ya susmamak... Susmamak acıtır mı insanın canını? Olabilirdi, evet acıtırđı hem seni hem de onu. Düşünsenize sözlerinizin ağırlığını ikinizde hayatınız boyunca tadacaktınız.

Tek bir cevap vardı en nihayetinde. Bazıları acılarını bağıırırđı. Bazıları ise içine gömerdi. Her iki yolda pişmanlığa eriyor, senin koynuna sinsice dolanmasına, hayatın boyunca seni kasıp kavurmasına izin veriyordun. Kaçış yoktu. Pişmanlık seçtiklerinden ya da vazgeçtiklerinden dolayı artık o yolda en yakın arkadaşın olacaktı. Üzülecektin yaptıklarından ya da yapamadıklarından dolayı. Ama insanın en iyi yaptığı şey kırmak, dökmek, paramparça etmek hatta kalbinde oluşan o sızının temeli olabilirdi.

HANGİSİ DAHA ÇOK ACITTIYOR

RESİMLEYEN: Aslı GİRĞİN-5-G

KARANLIK

Küçükken hepimiz karanlıktan korkardık öyle değil mi? Hepimiz; karanlığın içinden bir öcünün çıkacağını bizi keskin pençeleriyle yakalayıp ailemizden ayıracağını düşünürdük. Ama aydınlığa, ailemizin yanına koştuğumuzda o öcü bir anda kayboluverir; peşimizi bırakırdı.

Peki şimdi öyle mi? Birçoğumuz, sırtını karanlığa dayıyor artık. Ona güveniyor, onu ailesi kabul ediyor, onu evi yapıyor. Kim bilirdi ki küçükken hızla uzaklaştığımız karanlık ve sığındığımız aydınlık tam tersine dönüşmüş. Çünkü o küçük çocuklar büyüdüler. Aydınlık onların yanlışlarını, hatalarını, kusurlarını başkalarının oyuncağı olarak önlerine sundu. Bizler de karanlığı hakiki dost kabul ettik. İnsanoğlu yaşamı boyunca hep saklanabileceği bir dost istemiştir; kesinlikle insanlardan değil hatalarından, yanlışlarından. Ruhu ölü bedenini kaldırmadığında karanlık onu kollarına davet eder. Zaten o da dünden razıdır. Karanlık o kadar zifiridir ki ne etrafını ne de kendini hissedebilirsiniz.

Zaten amaç da bu değil midir? Kendini hissetmemek. Biraz uzaklaşmak. Hatta belki temelli uzaklaşmak bedeninden...

KARANLIK

RESİMLEYEN: Melis TANIŞ-7-G

küçük eller güçlü kalemler
İZMİR MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

“Sözlük Özgürlüktür.”

**Eren Şahin Eronat
Ortaokulu**

